

פרשת

תצוה

תשפ"ד

347

שְׁרִיב אֹר

וַיִּקְחוּ אֵלֶיךָ שֶׁמֶן זַיִת זָךְ
כִּתִּית לַמָּאֹר לְהַעֲלֹת
נֵר תָּמִיד

תוכן

שיעורים

- 3 שיעור שנמסר ביום רביעי משפטים כח שבט תשפד לאנ"ש מבני ברק
- 32 שיעור שנמסר אור ליום שני ליל י' אדר"א' פרשת תצוה ערבית
- 32 שיעור שנמסר אור ליום שלישי ליל י"א אדר"א' פרשת תצוה ערבית
- 33 שיעור שנמסר אור ליום חמישי ליל ו' אדר"א' פרשת תרומה ערבית
- 34 קריאה למאה אלף תקוני הכללי:
- 35 שיעור שנמסר אור ליום ששי ליל ו' אדר"א' פרשת תרומה מעריב
- 35 שיעור שנמסר אור ליום שני ליל ג' אדר"א' פרשת תרומה מעריב
- 38 מורינו הרב בסעודה שלישית:

- 38 והתקדשתם: 'מדריכי' הנישואין מטעים
- 40 הפרשה: אבני החושן - רומזים לצדקה

בשער: מורינו הרב
סעודה שלישית פרשת
תרומה

נכתב ונערך
על ידי

שעל ידי

השערים נפתחים יפוצו מעינותך חוצה

בשורה משמחת

בי"ה ניתן לקבל את הגליון "שבבי אור" עם השיעורים היומיים תפילות ותמונות ממורינו הרב אליעזר ברלנד

מדי שבוע בערים:

10. דימונה	1. ירושלים
11. אשקלון	2. בת ים
12. טבריה	3. נתיבות
13. אור יהודה	4. רעננה
14. חריש	5. באר שבע
15. בני ברק	6. פתח תקוה
16. אופקים	7. אשדוד
17. חדרה	8. ביתר
18. חולון חדש	9. בית שמש

לפרטים נוספים או לקבלת הגליונות בערים נוספות:

058-3289-318

050-4120-653

עכשיו זה אפשרי

תמיד חלמת

לגמור את הש"ס
לגמור את הרמב"ם
לגמור ג"ך

מהשבוע יצא
לאור חוברת עם
כ-200 עמודים
הכולל

- שיעור ממורינו הרב (שבבי אור)
- 8 דף גמרא יומי
- 5 פרקים רמב"ם יומי
- פרשה
- 2 פרקים ג"ך ליום
- זוהר הקדוש
- קצות החושן

שבבי
אור

התמונות באדיבות:
נתן אמזלג
שחר אליהו הפצת אור הצדיק

***9148**
הקו של ברסלב

הקו המאחד ביותר
להתחדשות והתרחבות שלא היו מעולם

שיעורים

שיעור שנמסר ביום רביעי משפטים כח שבת תשפד לאנ"ש מבני ברק

כתוב בספר הארזים שאדם הראשון הוא הסתכסך עם אשתו, אז היא גרשה אותו מהבית, 130 שנה הוא לא הלך הביתה, 130 זה לא הרבה שנים, אפשר להסתדר, אחרי זה באו לעשות להם שלום בית, הגיעו עדה וצילה, הם היו פסיכולוגיות, היה להם תואר שני, הם למדו באוניברסיטה בירושלים, "עדה וצלה שמען קולי נשי למך האזנה אמרתי" (בראשית ד, טג),

מראי מקומות והערות

סומא. לערב יצאו נשיו אחריו מצאו זקנם הרוג ותובל כזו בנם הרוג ולמד. באותה שעה פתחה הארץ פיה ובלעה ד' משפחות חנוה ועירד ומחויאל ומתושאל ונעשה למך מלאך המנות למים מה שנאמר "כי שבעתים יסם כזו ולמד שבעים ושבעה"

הלכו להם [למד ועדה וצילה] אצל אדם הראשון. אמרו לו עדה וצלה אדונינו למך זה בעלנו הרג את זקנינו. אמר להם אי זקנינו לפי תפנו הרגו. אמר להם אדם "נשי למך האזנה אמרתי" למך אומר ו"כי איש הרגתי לפצעי" בתמיה אמר להו לכו תשמעו לבעליכם אמרו לו אסיה אסא חגרתה אתה פרשת מופתה מאה ושלשים שנה ואתה מלמד אותנו מה פתיב אחריו ויחי אדם שלשים ומאת שנה וילד בדמותו בצלמו"

¹ מדרש תנחומא בראשית יא

"ויאמר לו ה' לכו פל הרג כזו" אמר לו ארבע משפחות עתידות לצאת מהקבל ובטלת מן העולם כך תפתח הארץ את פיה ותבלע לך ארבע משפחות אלו הן חנוה עירד ומחויאל ומתושאל וכיצד נהרג כזו נעשה מלאך המנות ק"ל שנה והוא נע ונד בקללה למך כן בנו היה שביעי לדורות וסומא היה יוצא לצד והיה בנו אוחזו בידו פשהיה רואה אותו תינוק היה אמר לו. אמר לו כמין חיה אני רואה מתח את הקשת כנגדו והרג את כזו. ראה אותו תינוק מרחוק הרוג וקרן במצחו אמר לו ללמד אבי הרי דמות אדם הרוג וקרן במצחו. אמר לו למך ווי לי זקני הוא. טפח שתי ידיו בחרטה ונגע בראש התינוק והרגו בשוגג שנאמר "כי איש הרגתי לפצעי וילד לחברתי" נשארו שלשתו במקום אחד. כזו הרוג ואותו תינוק הרוג ולמד

דיברו עם אדם הראשון, דיברו עם חוה, מה הבעיה? היא שרפה לי את האוכל. כי עמרם גירש את יוכבד², זה גם כן.

דיברו עם אדם הראשון, דיברו עם חוה, מה הבעיה? היא שרפה לי את האוכל. כי עמרם גירש את יוכבד², זה גם כן.

כדי כתוב בית הלל אומרים אם הקדיחה תבשילו, ר' עקיבא אומר אפילו מצא נאה הימנה³, אז אי אפשר להבין מה [מדוע מסיבה זו כבר מותר לו לגרש את אשתו], אלא אם הוא כזה מנובל [שמחפש נשים אחרות] שילך לעזאזל, בעל מנוול שילך לעזאזל, אם אין לו שמירת עיניים, אין לו 'לא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם', 'אשה יראת ה' היא תתהלל', 'אשת חיל מי ימצא', 'שקר החן

כדי כתוב בית הלל אומרים אם הקדיחה תבשילו, ר' עקיבא אומר אפילו מצא נאה הימנה³, אז אי אפשר להבין מה [מדוע מסיבה זו כבר מותר לו לגרש את אשתו], אלא אם הוא כזה מנובל [שמחפש נשים אחרות] שילך לעזאזל, בעל מנוול שילך לעזאזל, אם אין לו שמירת עיניים, אין לו 'לא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם', 'אשה יראת ה' היא תתהלל', 'אשת חיל מי ימצא', 'שקר החן

מראי מקומות והערות

לך עמד והחזיר את אשתו עמדו כולן והחזירו את נשותיהן ויקח ויחזור מיבעי ליה א"ר יהודה בר זבינא שעשה לו מעשה ליקוחין הושיבה באפריון ואהרן ומרים מרקדין לפניה ומלאכי השרת אמרו אם הבנים שמחה:

לך עמד והחזיר את אשתו עמדו כולן והחזירו את נשותיהן ויקח ויחזור מיבעי ליה א"ר יהודה בר זבינא שעשה לו מעשה ליקוחין הושיבה באפריון ואהרן ומרים מרקדין לפניה ומלאכי השרת אמרו אם הבנים שמחה:

³ גיטין צ, ע"א

מתניתין: בית שמאי אומרים, לא יגרש אדם את אשתו אלא אם כן מצא בה דבר ערוה, שצאמר (דברים כד) כי מצא בה ערות דבר. ובית הלל אומרים, אפילו הקדיחה תבשילו, שצאמר כי מצא בה ערות דבר. רבי עקיבא אומר, אפילו מצא אחרת נאה הימנה, שצאמר והיה אם לא תמצא חן בעיניו:

² סוטה יב, ע"א

בכורים זה לא סתירה, [המצרית] היא התחתנה בגיל עשר, בגיל 90 יש לה כבר 80 בכורים, כל תשע חודשים ילד.

כי יש שאלה המרחק בין האחים [בני יעקב] כמה הוא היה, אם תשע חודשים או שש חודשים, יוצא שלוי היה בן 13 ושמעון היה בן 13 ותשע או 13 וחצי, אז הם עשו בר מצוה ביחד, ללוי ושמעון עשו בר מצוה ביחד, וכל הדרשה הייתה כל השיטות של הרמב"ם.

אדם צריך לדעת רמב"ם בעל פה, עכשיו היה יארצייט של הרמב"ם, כ' טבת היה יארצייט, [-]אומר [שיארצייט הרמב"ם] זה היה כ' כסלו, מביא בדבר בעתו, אבל אנחנו אומרים כ' טבת, כולם צריכים לנסוע לטבריה בכ' טבת, עוד אפשר לנסוע, אפשר להשלים את זה, אם לא אז שנה הבאה תיסעו בכ' טבת לטבריה, היום יקדימו את זה, כי יש שני אדרים, אז זה יצא יותר מוקדם יש שני אדרים.

א' טבת כבר רואים את מרדכי

אל תדאגי, שובו בנים יקחו אותך, שובו בנים ימצאו לך שידוך, אל תדאגי. היא לא וויתרה, בת חמש וחצי, היא באה הבייתה, כל יום באחד באה מהבית ספר, הבית ריק, אין אף אחד.

כמו הבנות שלי, היו באות באחד, אני הייתי ב'לדרמן' הייתי מתפלל ב2 וחצי מנחה, אז היו עולים לבת שבע קנייבסקי, היא גידלה אותם, את צביה, אחרי צביה פייגא, אחרי פייגא באה שרי, אחרי זה באה אדל.

אצל המצרים אין בעיה, יכול להיות עשר בנות בהתחלה, 80

וואסתר, א' טבת אפשר כבר לראות את מרדכי ואסתר, כלומר המולד יהיה בליל שבת [משפטים] 21:08 וחמש חלקים, אדם יכול לראות את מרדכי ואסתר. טובה, אפילו יבואו להגיד לכם לעשות ברית.

[החשמונאים] שלחו את הבן של יהונתן, ואת הבן של יהודה, הם הלכו. ליהודה היה הבן וליהונתן היה בן הם הלכו לרומא, מצאו את הלוח נחושת, יש כמה בריתות, הם עשו עם כמה עמים שהיהודים יעזרו להם, זה כתוב ב"ח' עמוד ב' בעבודה זרה⁶, שיעזרו להם, והם יעזרו

וואסתר, א' טבת אפשר כבר לראות את מרדכי ואסתר, כלומר המולד יהיה בליל שבת [משפטים] 21:08 וחמש חלקים, אדם יכול לראות את מרדכי ואסתר.

[וחנה הנביאה אמרה בתפילתה:]: "קִשְׁת גְּבָרִים חַתִּים" (שמואל א' ב, ד), קשת גיבורים זה היוונים, ששלטו [בארץ ישראל בתקופת בית ראשון] 180 שנה, עבודה זרה דף ט'⁴, ואחרי זה [המשך הפסוק]: "וְנִכְשְׁלִים אָזְרוּ חַיִּל" (שם), זה בני מתתיהו, היו נכשלים [ובכל אופן 'אזרו חיל' וניצחו וגירשו את היוונים. החשמונאים], לא הצליחו, יהודה נהרג בסוף, יהודה נהרג, הרמב"ן מביא את זה [ש]איך

מוראי מקומות והערות

...וכן אנחנו עם רומי ואדום, אחינו הסיכנו ביאתינו בידם, כי כרתו ברית עם הרומיים, ואגרופס המלך האחרון לבית שני ברח אליהם לעזרה וכו' ומפני הרעב נלכדו אנשי ירושלים, והגלות ארך עלינו מאד.

⁶ עבודה זרה ח, ע"ב

דכי אתא רב דימי אמר תלתין ותרתין קרבי עבדו רומאי בהדי יונאי ולא יכלו להו עד דשתפינהו לישראל בהדיהו והכי אתנו בהדיהו אי מינן מלכי מנייכו הפרכי אי מנייכו מלכי מינן הפרכי ושלחו להו רומאי ליונאי עד האידנא עבידנא בקרבא השתא נעביד בדינא מרגלית ואבן טובה איזו מהן יעשה בסיס לחבירו שלחו להו מרגלית לאבן טובה אבן טובה [ואינך] [ואנך]

⁴ עבודה זרה ט, ע"א

תני ר' יוסי ברבי מלכות פָּרַס בְּפָנֵי הַבַּיִת וְשִׁלְשִׁים וְאַרְבַּע שָׁנָה מְלָכוּת יוֹן בְּפָנֵי הַבַּיִת מֵאַה וּשְׁמוֹנִים שָׁנָה מְלָכוּת חֲשִׁמוֹנָאֵי בְּפָנֵי הַבַּיִת מֵאַה וְשִׁלְשׁ מְלָכוּת בֵּית הוֹרְדוֹס מֵאַה וְשִׁלְשׁ מִקְּאָן וְאַיְלָה צָא וְחָשַׁב כְּמָה שָׁנִים אַחַר חוֹרְבַן הַבַּיִת:

⁵ רמב"ן בראשית לב ד

...כי אנחנו התחלנו נפילתנו ביד אדום, כי ח' מלכי בית שני באו בברית עם הרומיים, ומהם שבאו ברומה, והיא היתה סיבת נפילתם בידם, וזה מוזכר בדברי רבותינו ומפורסם בספרים.

רמב"ן בראשית מז כח

ליהודים. אז הם עזרו לנו לשרוף את בית המקדש... אנחנו כבשנו להם את מצרים, שיליוס קיסר בא לכבוש את מצרים, אז אבא של הורדוס, אנטיפטר.

ליד מורשה יש מבצר אנטיפטר, זה חורבה כזאת, חורבה ענקית, זה כבר נהפך לגבעה, כל אחד ילך לשם, היינו הולכים שם להתבודד, לוקחים את נחמן להתבודד שם, היינו נוסעים לראש העין ליער בן שמן, היינו נוסעים איפה שעמדנו שם שמונה עשרה פעם, פעמיים עמדנו שם שמונה עשרה ביער בן שמן, היינו נוסעים עם אופניים, היה לנו אופניים, היינו נוסעים ליער בן שמן, הכל לעשות שעה התבודדות בשדות, ביערות, באילנות, זה היה היער היחידי שאפשר לעשות התבודדות.

אז עכשיו זה הרגע שאפשר לראות את מרדכי ואסתר. אז עמרם התגרש מאשתו, זה לא הלך, הם לא הסתדרו. אז הלל אומר אפילו היא שרפה לו את האוכל מותר להתגרש, אתה בא הביתה מהכולל בשמונה בלילה, אתה רוצה אוכל טעים, אוכל, צהריים, הכל שרוף, אז קח אשה אחרת, אין בעיה, היא תשרוף לך פי עשר פעמים, לא חשוב.

אז אני חקרתי מה היה הסיבה

מראי מקומות והערות

ואילך אישתעבדו בהו מעיקרא מאי דרוש ולבסוף מאי דרוש מעיקרא דרוש נסעה ונלכה ואלכה לנגדך ולבסוף דרוש יעבר נא אדני לפני עבדו:

איזו מהן יעשה בסיס לחבירו אבן טובה לאינך אינך וספר תורה איזו מהן יעשה בסיס לחבירו אינך לספר תורה שלחו להו [אם כן] אנו ספר תורה גבן וישראל בהדן כפו להו עשרין ושית שנין קמו להו בהימנותיהו בהדי ישראל מכאן

להתגרש, 130. קודם שאדם יחזיק מעמד 130 שנה, אחרי זה נמאס לו – הוא יכול להתגרש, קודם שיעמוד בניסיון 130 שנה.

[באמת] זה היה בגיל 129, כי בגיל 130 נולד משה בז' אדר, הגירושין היו בז' סיון מז' סיון עד ז' אלול, ז' אלול עמרם החזיר את יוכבד, וה' עשה [ש]היא כבר הייתה מעוברת [ממשה רבינו קודם הגירושין],⁷ המצרים לא ידעו, המצרים חיכו עוד שלושה חודשים, כי הם מנו מז' אלול, אז ז' אדר זה רק 6 חודשים, אז הם ספרו עד ז' סיון, ביום שזרקו אותו ליאור זה היה מתן תורה,⁸ עוד חודש יהיה מתן תורה עוד חודש.

עכשיו היה עשרת הדברות, יתרו, קראנו עשרת הדברות,

של הגירושין של עמרם ויוכבד, אחד אמר היא שרפה לו את האוכל, אחד אמר... כל אחד אמר סיבה אחרת, יש 60 ריבוא יהודים, זה 60 ריבוא דעות מה היה סיבת הגירושין, עד היום לא יודעים מה הייתה סיבת הגירושין, למה התרגשו. אבל אמרתי בגיל 130 כבר מותר

מראי מקומות והערות

בניסן היה אמרו מלאכי השרת לפני הקדוש ברוך הוא רבונו של עולם מי שעתיד לומר שירה על הים ביום זה ילקה ביום זה רבי אחא בר חנינא אמר אותו היום [שהיה משה ביאור] ששה בסיון היה, אמרו מלאכי השרת לפני הקדוש ברוך הוא רבונו של עולם מי שעתיד לקבל תורה מהר סיני ביום זה ילקה ביום זה

⁷ סוטה יב, א

"וַתַּהַר הָאִשָּׁה וַתֵּלֶד בֵּן" וְהָא הַתּ מֵיַעֲבֹרָא בֵּיהַ תֵּלְתָא יְרַחֵי מֵעֵיקְרָא אָמַר רַבִּי יְהוּדָה פַּר זְבִינָא מְקִישׁ לִידְתָּהּ לְהוֹרְתָהּ מֵהַ הוֹרְתָהּ שְׁלֵא בְּצַעַר אָף לִידְתָּהּ שְׁלֵא בְּצַעַר מִכָּאן לְנָשִׁים צְדָקָנִיּוֹת שְׁלֵא הָיוּ בְּפִתְקָה שֶׁל חָוָה

⁸ סוטה יב, ע"ב

ר' חנינא בר פפא אמר אותו היום עשרים ואחד

״וְאֶל־מֹשֶׁה אָמַר עֲלֵה אֵלַי־הָ אֲתָה וְאֶהְרֵן נֹדֵב וְאֲבִיהוּא וְשִׁבְעִים מִזְקְנֵי יִשְׂרָאֵל וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם מִרְחֹק״ (שמות כד, א).

אז יצאה בת קול: הזקנים עד כאן, יצא עוד קול: נדב ואביהוא עד כאן, והם רואים שמשה ואהרן הולכים ביחד, אחרי זה היה עוד בת קול אהרן גם עד כאן, הם לא ידעו שיהיה עוד בת קול, הם ראו שאהרן הולך עם משה.

אז כל זה מסביר העשרה מאמרות, כי איך אפשר להבין שהם אומרים [מתי ימותו משה ואהרן], אפילו קרח לא אמר מתי ימות משה, הוא אומר למה אתם מתחלקים בכל התפקידים, תנו לי גם משהו, שני אחים מתחלקים, זה כהן גדול וזה מלך, וכל התיקים, זה לוקח תיק שר האוצר, וזה תיק שר הבטחון, וזה שר החוץ, ושר הפנים, כל

עכשיו "עלה עלי ההר" זה פרשת משפטים, למה נכנס באמצע [סיפור קבלת התורה ומעמד הר סיני דיני] משפטים? כי העיקר זה המשפטים, למה פתאום מפסיקים במתן תורה? מתחילים עלה אלי ההר ואתנה לך את התורה ואת המצווה, ויעל משה ואהרן ונדב ואביהוא והזקנים וכל ישראל, ויוצאת בת קול הזקנים עד כאן נדב ואביהוא עד כאן.

כי הקושיא הכי גדולה היא איך נדב ואביהוא אומרים מתי ימותו שני זקנים, יש כאן מסכת סנהדרין דף נ"ב אז נקרא את הגמרא בפנים⁹ אז עכשיו אנחנו מדברים על נדב ואביהוא, זה בדיוק הפרשה - פרשת משפטים, "וַיֹּאמֶר ה' אֶל־מֹשֶׁה עֲלֵה אֵלַי הִהָרָה וְהִיֵּה־שָׁם וְאֶתְנָה לְךָ אֶת־לַחַת הָאֵבֶן וְהַתּוֹרָה וְהַמְצִוָּה אֲשֶׁר כָּתַבְתִּי לְהוֹרְתָם" (שמות פרק כד יב)

מראי מקומות והערות

הללו ואני ואתה ננהיג את הדור? אמר להן הקדוש ברוך הוא: הנראה מי קובר את מי. אמר רב פפא: היינו דאמרי אינשי: נפישו גמלי סבי דטעיני משכי דהוגני.

⁹ סנהדרין נב ע"א

וכבר היו משה ואהרן מהלכין בדרך ונדב ואביהוא מהלכין אחריהן וכל ישראל אחריהן, אמר לו נדב לאביהוא: אימתי ימותו שני זקנים

(שמות ה, כא), נבקע להם העור, אדם צריך לדעת לקבל מכות, קיבלו מכות רצח, כל העור התקלף להם, הבאשתם את ריחננו.

המדרש אומר שלוש סיבות [בכוונתם כשהאשימו את משה ואהרן שהבאישו את ריחם, ואחד הסיבות שהכוונה] זה הריח של הילדים ששמו בחומות, [שעד שהגיעו משה ואהרן לפרעה היו המצרים נותנים לבני ישראל תבן וכך השלימו את מיכסת הלבנים, וכיון שהגיעו גזר פרעה שלא יתנו להם תבן, וכיון שלא עמדו במחסה של הלבנים הכניסו ילדים לחמותו במקום הלבנים]. ואז [על גזרה זו] משה אמר [לה':] "לָמָּה הִרְעַתָּה שְׂמוּ ילדים במקום לבנה, אדם החסיר שלוש לבנים, לקחו שלושה ילדים מהשכנים, אז כבר משה כבר לא יכל לסבול את הריחות של הילדים. [ופירוש אחר:] הבאשתם את ריחננו המדרש אומר זה העור, העור התקלף

התיקים לוקח אהרן הכהן, משה לוקח תיק של ראש ממשלה, של נשיא, גם קרח רוצה תיק, משה אומר [לקרח] אתה תהיה זמר¹⁰, אתה תקבל תיק של האופרות, הוא עושה אותו זמר, הלויים צריכים לשיר, [קרח אמר] אני לא זמר, אני רוצה תיק אמיתי, או שר חוץ, או שר פנים, אני רוצה משהו נכבד.

אז קרח אמר מה אתם (משה ואהרן) מתחלקים בתיקים, הוא לא אמר שתמותו, גם דתן ואבירם, גם לא אמרו [שתמותו], הם אמרו "כִּי תִשְׁתַּרְרַע עָלֵינוּ גַם הַשְּׁתַרְרַע" (במדבר טז, ג), אתה לוקח את כל התיקים, תשאיר גם לנו איזה תיק. [והם טענו שהם ראויים למעמד מכובד כן] הם קיבלו את המכות, לא משה ואהרן, ויזכו שוטרי ישראל, נבקע העור אז נבקע הים, [כמו שאמרו למשה ואהרן במצרים:] "הִבְאֲשַׁתֶּם אֶת רִיחֲנוּ"

מראי מקומות והערות

¹⁰ רבותינו, זכרונם לברכה [ערכין יא]: אֵין יִשְׂאוּ אֶלָּא לְשׁוֹן שִׁירָה שֶׁנֶּאֱמַר: "שִׂאוּ זְמֶרָה וְתִנּוּ תִּהְיֶה וּמִקְרָא זֶה נֶאֱמַר בְּמִשְׁאֵי בְּנֵי קָהָת שֶׁהֵיוּ נוֹשְׂאִין בְּכִתְף אֶת הָאָרוֹן הֵיוּ בְּחִינַת עַל תּוֹרָה:

10 שהיה קרח מנושאי הארון ונאמר בארון "בכתף ישאו" לקוטי מוה"ר תנ"י, תורה לא על ידי הנגינה אדם נפר, אם קבל עליו על תורה וסימן " בכתף ישאו" (במדבר ז) ודרשו

מהבשר מרוב המכות, כאלה כמו הנאצים^[1].
מכות נוראות, יותר מהנאצים, או אז עכשיו אנחנו מדברים על זה, כמו הנאצים, כמו החאמס, עשו איך אפשר להגיד מתי ימותו שני

מוראי מקומות והערות

¹¹ ביידן אומר שאפילו אונר"א (-) שלוחה של האו"ם) השתתפו (בטבח בשמחת תורה), אונר"א זה ארגון של חסד, ארגון החסד הבין לאומי הכי גדול, רק חסדים, רק מחלקים עוגות, מחלקים בורקס, מחלקים קניידלך, וגם ערפו כמה ראשים בינתיים, הביאו קצת קניידלך והעיפו כמה ראשים, לאלף אנשים העיפו ראשים אונר"א, אונר"א זה המוסד הכי גדול של חסד, אפילו ביידן אומר אם אונר"א עשו את זה אז בסדר, על אונר"א אין מחלוקת, אם אונר"א עשו, ועכשיו שולחים להם 500 משאיות ביום של אוכל, שישלחו קצת לפה, כבר כמה ימים לא אכלתי, כי את כל האוכל שולחים עכשיו לחאמס, 90 אחוז לוקחים החאמס, או אפילו את המאה אחוז הם לוקחים, הם עומדים עם רובים לא נותנים לגשת למשאיות, עם פרשים מגרשים את האלה שעושים שם הפגנות.

אומרים מתי ימותו שני זקנים אלו.

אז כל זה אומר העשרה מאמרות שייך לפסוק שבפרק כ"ד פסוק א', "וְאֶל-מֹשֶׁה אָמַר עֲלֵה אֵלַי-הָ, אֲתָה וְאַהֲרֹן נָדָב וְאָבִיהוּא וְשִׁבְעִים מִזְקְנֵי יִשְׂרָאֵל וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם מִרְחֹק", עולים להר סיני עולים לשמים, משה שש ימים מחכה בהר עד שיוצאת בת קול ואומרת לו עלה אל האלוקים, ביום השביעי ה' קורא לו, כלומר שש ימים הוא חכה, ביום השביעי יצאה בת קול. "וַיַּעַל מֹשֶׁה אֶל-הָהָר וַיִּכַּס הָעֲנָן אֶת-הָהָר: וַיִּשְׁכַּן כְּבוֹד-ה' עַל-הָהָר סִינַי וַיִּכַּסְהוּ הָעֲנָן שְׁשֶׁת יָמִים וַיִּקְרָא אֶל-מֹשֶׁה בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מִתּוֹךְ הָעֲנָן" (טו-טז)

ששת ימים משה רבינו מחכה על ההר, הוא לא מגיע לפסגה, הוא לא מגיע לראש ההר, הוא עוד לא נכנס לתוך נקרת הצור, לתוך הרקיע השביעי הוא היה ברקיע השביעי, הוא עומד על ההר שש ימים, בתוך הערפל, בלי לאכול בלי לשתות בלי לישון.

זקנים אלה, אפילו שמשה אמר להם לתת נקמת ה' במדיין, ה' אמר "נָקַם נִקְמַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵאֵת הַמִּדְיָנִים" [אחר תַּאֲסֵף אֶל עַמּוּדָה] (במדבר לא, ב) ומשה אומר נקום נקמת ה', ואז הם הולכים. [על כן פנים כשה' אמר למשה רבינו שאחר שילחם במדיין יפטר], ואז [כתוב:] "וַיִּמָּסְרוּ" [מֵאֲלֵפֵי יִשְׂרָאֵל אֶלָּהּ לַמַּטָּה שְׁנַיִם עָשָׂר אֶלֶף חֲלוּצֵי צָבָא] (במדבר לא, ה) לא רצו ללכת לצבא, לא רצו [כי ידעו שאחר כך משה יפטר, ואיך אפשר לומר שנדב ואביהו בני אהרון רצו שמשה ואהרון ימותו].

עשרה מאמרות, מה הפירוש שבני אהרן אומרים מתי ימותו שני זקנים אלו, כבר נמאס מהזקנים האלה, אין לנו כוח, כל היום רק מדברים דברי תורה, כל היום רק... כבר שנה פה, הגיעו [למדבר סיני] בא' סיון היום כבר בכ' אייר, עד כ' אייר זה נקרא שלושה שבועות, 20 יום פחות, 12 חודש פחות 20 יום, אין לנו כח לזקנים האלה, מתי ימותו, איך אפשר להסביר את זה, זה פרק חמשה עשר חיקור דין חלק ד' פרק 15 פרק ט"ו, אז איך אפשר להבין שנדב ואביהו

אליהו הנביא אומר גם אני לא אכלתי גם אני לא ישנתי [ורצה לזכות להשגה של משה רבינו], ה' אמר לו אתה היית יכול לא לאכול מיליארד ימים, [אבל] משה אתה לא יכול להיות, אתה יכול לא לאכול לא לישן, אני לא מתפעל מהצומות שלך, משה זה דבר [אחד], משה נהפך ל'איין', את משה עשו ל'איין', אז [אם] חסר תג אחד בתורה [שהוריד משה רבינו] אז הספר תורה פסול, אות אחת הוא פסול! אפילו תג אחד בכוונה אז הוא פסול!.

יום 40 לילה, כל זה שייך [לפרשת] יתרו, אלא באמצע יש את המשפטים, "כי תקנה עבד עברי", "יכה איש אביו ואמו או יקלל אביו ואמו", פתאום האבא יגיד לו 'אל תצא מהבית', 'אני לא מרשה לך לצאת בלילה', אז הוא יתן לאבא שלו מכות, הוא רוצה להסתובב עד שלוש בבוקר, או יקלל אותו, אז 'מות יומת', אדם נתון למרות אבא ואמא, הוא לא יכול לעשות דברים על דעת עצמו, תתחתן תעשה מה שאתה רוצה.

'ששת ימים', שש ימים משה רבינו נמצא על ההר, הוא עומד באמצע ההר, וה' קורא לו ביום השביעי בתוך הענן, אש אוכלת בראש ההר, לעיני בני ישראל, אש אוכלת!, משה [היה בהר] 40

אז משה רבנו שש ימים מחכה, עד שבת קול קוראת לו מתוך הענן, ורואים את 'לבנת הספיר', יש כאן פרקי דר' אליעזר¹² שרחל בתו של שותלח, היה איש אחד קראו לו שותלח, הבן של

מראי מקומות והערות

¹² פרקי דרבי אליעזר פרק מח

רבי עקיבא אומר נוגשי פְרעה היו מכין את ישראל, פְדי לעשות להם תכן לבנים, שְנאמר [שם ה, ח] וְאֵת מִתְכַנֵּת הַלְבָנִים וְגו'. ומצרים לא היו נותני תכן לישראל, שְנאמר [שם טז] תָּבֵן אִין נָתַן לַעֲבָדֶיךָ וְלִבְנֵי אֹמְרִים לָנוּ עֲשׂוּ. והיו ישראל מקוששים את הקש במדבר, והיו רומסין אותו בתמוריהם וְנִשְׁיָהֶם וּבְנֵיהֶם וּבְנוֹתֵיהֶם, וְהִקְשׁ שֶׁל מִדְבָּר הָיָה נוֹקֵב עֲקֵבֵיהֶם,

וְהָיָה הַדָּם יוֹצֵא וּמִתְבּוֹסֵס בְּחֶמֶר. וְרַחֵל בַּת בְּתוֹר שֶׁל שׁוֹתְלַח הָיְתָה הָרִחָ לְלֵדָתָהּ, וְרַמְסָה בְּחֶמֶר עִם בַּעֲלָהּ, וְיָצָא הַיָּלֶד מִתּוֹךְ מַעֲיָהּ וְנִתְעַרֵב בְּתוֹךְ הַמַּלְבֵּן, וְעָלְתָה צַעֲקָתָהּ לִפְנֵי פֶסַח הַכְּבוֹד. יָרַד מִיִּכָּאֵל הַמַּלְאָךְ וְלָקַח אֶת הַמַּלְבֵּן בְּטִיט שֶׁלּוֹ וְהִעֲלָהוּ לִפְנֵי פֶסַח הַכְּבוֹד, וְאוֹתוֹ הִלְיָה נְגִלָה הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְהִפָּה כָּל בְּכוֹרֵי מִצְרַיִם, שְנאמר [שם יב, כט] וַיְהִי בַחֲצֵי הַלַּיְלָה וְה' הִפָּה כָּל בְּכוֹר.

להספיק את הלבנים, חסר לבנה לוקחים תינוק, אין, אז באים כל הילדים, וכל הבנים וכל הבנות, עשר בנים עשר בנות, וכולם עובדים, רומסים בטיט, קש, עושים [אולי צ"ל: אוספים] קש.

”וַיִּפֹּץ הָעָם [בְּכָל אֶרֶץ מִצְרַיִם] לְקַשֵּׁשׁ קֶשׁ לְתַבָּן” (שמות ה, יב), אומר המדרש¹³ למה ויפץ העם? כי ה' רצה להטביע את כל המצרים, הוא לא יכול להטביע אותם, אז הוא סידר שהם [כולם] יכו, ישברו את השוקיים, שברו את הגב, נתנו מכות כמו שצריך, הם ידעו איך לתת מכות, אתם לא יודעים, אבל הם ידעו לתת מכות, שברו להם את הרגליים. [היהודים] הלכו לקושש קש, אז נכנסו בתוך השדות של הגויים לאסוף את הקש, אחרי הקציר יש קש, נופלים שיבולים, נופלים גבעולים, נופל התבן, אז הלכו

אפרים, נכד של יוסף, הייתה לו (- לשותלח) נכדה, אבל הנכדה הייתה צדיקה, והצדיקה הזאת - הנכדה הזאת היא רמסה בטיט, עשו לבנים, אם היה חסר לבנה, שמו תינוק [במקום הלבנה החסרה], שמו ילד, אם לא היה לו ילדים לקחו מהשכן. והיה רומסת, קראו לה רחל, הרחל הזאת היא עבדה בטיט, עשתה לבנים, כי גם עבדו הבנים והבנות, היו צריכים

מראי מקומות והערות

בתוך שדהו ומשבר את שוקיו לפיכך ויפץ העם והנוגשים אצים לאמר אלו מצריים הרשעים שהיו דוחקים בהן ואומרים להם כלו מעשיכם אבל השוטרים לא היו אצים שהם כשרים והיו רואין אותן בצרה גדולה ולא היו דוחקין עליהם:

¹³ מדרש רבה שמות - פרשה ה פסקה יט (ט)...אתם קחו לכם תבן ויפץ העם בכל ארץ מצרים מפני שהיה משה במדין אמר להם הקב"ה למחר אני מביא עליהם מכות והם אומרים פרעה חוטא ואנו לוקין כיון שישראל יוצאין להביא תבן ולעשות היה המצרי רואהו

הילד הזה שמו אותו [לבנה], התערבל בטיט בתוך המערבל, בתוך מכונת הבטון, הייתה מכונת בטון שעשתה לבנים, והילד התערבל בתוך הטיט.

וזה "לבנת הספיר"¹⁴, רש"י אומר לבנת הספיר, היא הייתה לפניו (- לפני ה') בשעת השעבוד, לזכור צרתן של ישראל, שהיו משועבדים במעשה לבנים, הייתה לבנה שם, התערבל שם תינוק, תינוק התערבל שנפל מהאמא, והמלאך הביא את האבן הזאת, אמר: ריבונו של עולם, מספיק, די, כבר מערבלים ילדים עם הטיט, ומנפצים להם את הראשים, כמו שעשו הנאצים, ניפצו את הראשים לכל התינוקות, מיליון וחצי תינוקות זרקו לתוך האש חיים, אז מה יהיה כאן? אז בא מלאך מיכאל לקח את הלבנה, וה' עשה אותה הדום לרגליו, הדום לכפות רגליו.

לחפש קש, אז שברו להם את הרגליים, זה היה [ב] כל מצרים. "ויפץ העם בכל ארץ מצרים לקושש קש לתבן", אז שברו להם את הרגליים, וגמרנו, אז הם (- המצרים) מסכנים טבעו, מה הם אשמים שהם טבעו? אז אומר המדרש כי הם שברו להם את הרגליים, (אדם אסור לשבור רגליים, זה צריכים לדעת, זה יסוד יסוד, אפילו אתה נותן מכות, אבל לא לשבור רגליים...), שברו להם את הרגליים, מה אני יעשה, אני לא... אז שברו להם את הרגליים אז הם טבעו בים, כך אומר המדרש רבה, לכן ויפץ העם בכל מצרים, כדי שכולם ירביצו להם, וישברו להם את הרגליים, ישברו את השוקיים וטבעו בים.

אז עכשיו מספרים כאן [פרקי דרבי אליעזר] בפרק 48 על רחל, (כולם הכירו אותה, הייתה דוקא אשה טובה, עשתה הרבה חסד), והיא הייתה רומסת בטיט עם הקש לעשות לבנים, שלא יקחו את הילדים שלה לשים אותה בחומה, ובסוף נפל הילד,

מראי מקומות והערות

לבנת הספיר וקצצם השמים לטהר:

¹⁴ שמות פרק כד

(י) וַיִּרְאוּ אֶת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל וַתַּחַת רַגְלָיו כָּמַעֲשָׂה

ירד המלאך מיכאל ולקח את המלבן, לקח את הלבנה עם התינוק ושם אותו לפני כיסא הכבוד, וזה הדום רגליו, זה לבנת הספיר שכתוב שראו את לבנת הספיר, זה היה מאיר כמו שמש, לבנת הספיר, הוא שם את זה לפני כיסא הכבוד, ואותו הלילה נגלה הקב"ה אז היה מכת בכורות והכה כל בכורי מצרים, ויהי בחצי הלילה ה' הכה את כל בכור, אמר הקב"ה והם לא גנבים [ולא יצאו בלילה אלא למחרת ביום יצאו ממצרים], כי פרעה יצא באמצע הלילה לחפש את משה ואהרן, עד שהוא גילה אותם הילדים עשו צחוק, ואז הם אמרו לו אנחנו צריכים לצאת, אמרו אנחנו לא יוצאים [בלילה] יוצאים באמצע היום, ב12, בגבורת השמש.

כי בלק בן ציפור היה לו ציפור, שהוא היה שם אותה מול השמש או מול הירח, כל זה כתוב

[כשהייתה רחל רומסת בטיט], היה הדם יוצא מהעקביים בתוך המלבן, והיא רמסה את הטיט, והתינוק נפל, כמו שכתוב ונגפו אשה הרה, הולכים מכות נגפו אשה הרה, ורחל בת בתו של שותלח הייתה הרה ללדת, ורמסה בחומר עם בעלה, עם התינוקות, עם הילדים, ויצא הולד מתוך מעיה, והתערבל בתוך המלבן, בתוך הטיט, בתוך הלבנה, וזה לבנת הספיר, זה התינוק שבתוך המלבן, התינוק שבתוך הלבנה.

ועלתה צעקתה [של רחל] לפני כיסא הכבוד, היא צעקה וצעקה, שמעו את זה בכל מצרים, ואז

בפרשת בלק בזהר¹⁵, כי מה זה בן ציפור, מה הוא היה בן של

מראי מקומות והערות

¹⁵ זהר ח"ג בלק קפד, ע"ב

בְּדִהְבָּא, רִישָׁא דִּדְהָבָא. פּוּמָא דְכֶסֶף. גְּדוּפּוּי מְנוּחָשֶׁת קָלֵל מְעָרְב בְּכֶסֶפָא. גּוּפָא דִּדְהָבָא, נְקוּדָיו דְנוּצִי בְּכֶסֶף. רְגֵלָיו דִּדְהָבָא. וְשׁוּיָיו בְּפוּמָא לִישׁוֹן דִּהוּא צְפוּר דְדו"ע.

[ובמיני הכשפים (של כסריא"ל) של כסדיא"ל (נ"א כשדיא"ל) הראשון מצאנו, שצפור זו היא עושים לו בזמנים ידועים מכסף מערב בזהב. ראש מזהב, פה מכסף, כנפים מנוחשת קלל מערבת בכסף, גוף מזהב, נקודות של הנוצות בכסף, רגלים מזהב. ושמים בפה לשון של אותה צפור דו"ע.]

וְשׁוּיָיו לְהוּא צְפָרָא בְּחֵלוֹן חַד. וּפְתַחְיוּ פְּוּיו לְקַבֵּל שְׁמַשָּׁא. וּבְלִילְיָא פְתַחְיוּ פְּוּיו לְסִיְהָרָא. מְקַטְרִין קְטַרְתִּין, וְעַבְדִּין תְּרַשׁוּ, וְאוּמָאָן לְשִׁמְשָׁא. וּבְלִילְיָא אוּמָאָן לְסִיְהָרָא, (דף קפ"ה ע"א) וְדָא עַבְדִּין שְׁבַעָה יוֹמִין. מְכָאן וְלֵהֲלָאָה, הוּא לִישְׁנָא מְכַשְׁפִּישָׁא בְּפוּמָא דִּהוּא צְפָרָא, נְקוּדָיו לִיהוּא לִישְׁנָא בְּמַחְטָא דִּדְהָבָא, וְהוּא מְמַלְלָא רְבָרְבָן מַגְרָמָה, וְכֵלָא הוּהוּ יַדַּע בְּלֶק בְּצְפוּר דָּא (ודאי). עַל דָּא בְּן צְפוּר, וּבְגִין פִּד חָמָא, מַה דְּפִר נֶשׂ אַחְרָא לֹא יְכִיל לְמַנְדַּע, וְלֹא יְכִיל לְמַחְמִי.

[תרגום: ושמים אותה צפור בחלון אחד, ופותחים חלונות מול השמש, ובלילה פותחים חלונות ללבנה, מקטרים קטרת ועושים כשפים, ומשביעים את השמש, ובלילה משביעים את הלבנה, ואת זה עושים שבעה ימים. מכאן והלאה אותה לשון מכשפות בפה של אותה צפור, נוקדים אותה לשון במחט זהב והיא מדברת גדולות מעצמה, והכל היה יודע בלק מצפור זו (ודאי). לכן בן צפור, ומשום זה ראה מה שאיש אחר לא יכול לדעת ולא יכול לראות.]

וְכָל חֲכָמָתָא דִּהוּהוּ יַדַּע, בְּהוּא צְפוּר הוּהוּ יַדַּע. וְהָכִי הוּהוּ עֲבִיד. גְּזוּזִין קַמִּיָּה, וְקַטִּיר קְטַרְתָּא חֲפִי רִישִׁיָּה, וְגַחְזִין וְאָמַר. אִיהוּ אָמַר הָעָם, וְצְפָרָא

(במדבר כ"ב) וַיֵּרָא בְּלֶק בֶּן צְפוּר וְגו'. רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, וַיֵּרָא, מֵאֵי רֵאִיָּה חָמָא. רֵאִיָּה וְדֵאֵי מְמַלֵּשׁ חָמָא בְּמַשְׁקוּפָא דִּחְכָּמָתָא, וְחָמָא בְּעִינוּי. חָמָא בְּמַשְׁקוּפָא דִּחְכָּמָתָא, כְּמַה דִּכְתִּיב, (בראשית כו) (ק"מ ע"ב) וַיִּשְׁקַף אֲבִימֶלֶךְ מִלְּדָּ פְלִשְׁתִּים בְּעַד הַחֲלוֹן. מֵאֵי בְּעַד הַחֲלוֹן. כְּמַה דְּאֵת אָמַר (שופטים ה) בְּעַד הַחֲלוֹן נִשְׁקַפָּה וְתַנְיַב אִם סִיְטָרָא (אלא) (ס"א ודאי) חֲלוֹן דִּחְכָּמָתָא דְנוּבִי שׁוּלִיָּהוֹן דְּכַכְּבִיא, וְאֵינוֹן חֲלוּנֵי דִּחְכָּמָתָא. וְחַד חֲלוֹן אֵיִת דְּכָל חֲכָמָתָא בִּיָּה שְׂרָיָא, וְכַה חֲמֵי מֵאוֹן דְּחִמֵי בְּעַקְרָא דִּחְכָּמָתָא. אוּף חָקָא וַיֵּרָא בְּלֶק, בְּחֲכָמָתָא דִּילְיָה.

בן צפור, כמה דאמר. אבל בן צפור ממש, דהא תרשוי הוה בכמה זינו דההוא צפור, נטיל צפור, מכשפש בעשבא, מפרח באוירא. עביד עובדין ולחיש לחישי, וההוא צפור הוה אתי, וההוא עשבא בפומיה, (ס"א מפרח באוירא) מצפצפא קמיה. ואעיל ליה בכלוב חד. מקטר קטרתי קמיה, ואיהו אודע ליה כמה מלין. עביד תרשוי, ומצפצפא עופא, ופרח וטס לגבי גלוי עינים, ואודע ליה. ואיהו אתי. וכל מלוי בההוא צפור הוה.

[תרגום: בן צפור, כמו שאמר. אבל בן צפור ממש, שהרי כשפיו היו בכמה מינים של אותה צפור, לוקח צפור, מכשפש בעשב, מפרח באויר, עושה מעשים ולחיש לחשים, ואותה צפור היתה באה ואותו עשב בפיה, (פורחת באויר) מצפצפת לפניו. ומכניסה בכלוב אחד. מקטר קטרת לפניו, ומודיעה לו כמה דברים. עושה כשפיו, והעוף מצפצף, פורח וטס אצל גלוי עינים ומודיע לו, והוא בא. וכל דבריו באותה צפור היו.]

וּבְזַיְנֵי תְרַשׁוּ (ס"א דקסריא"ל) דְּקַסְדִּיא"ל (נ"א דכשדיא"ל) לְדַמְנָאָה, אֲשַׁבְּחוּ, וְצְפָרָא דָּא הוּוּ עַבְדִּין לִיָּה בְּזַמְנֵין דִּיעוֹן, מְכַסֵּף מְעָרְב

זה התוכי שלי, אז הוא החזיר לו, סיפור שלם.

על כל פנים עכשיו אנחנו מדברים על סיפורים, על תוכים, עכשיו אנחנו הולכים לבלק, בלק בן ציפור היה לו ציפור שאיתה הוא היה עושה את כל הכישופים הוא היה שואל אותה [האם] לצאת למלחמה, לא לצאת למלחמה, לכל מלך היה לו איזה ארנב ארנבת שאיתה הוא היה עושה סימנים, יוצאים למלחמה לא יוצאים למלחמה.

והיה אורקלי ביון, שהיו שרות כל מיני שירים, ושם היו מכניסות [תוך כדי השירים] כל מיני פסוקים, כל מיני [פסוקים שיש בהם משמעות] שהוא כן ינצח ו[כן פסוקים עם משמעות] לא ינצח, מבלבלים אותו, אז אם הוא ניצח אמרו שרנו שתנצח. קוראים לזה אורקלי, זה

ציפור? מילא שכם בן חמור, היה לו אבא חמור, אבל מה זה בן ציפור? [אלא] היה לו ציפור מזהב, תוכי מזהב, תוכי כזה מזהב.

עכשיו פרסמו שאנשים קיללו את התוכים אז הם התחילו לקלל בחזרה, התוכי חוזר מה שאומרים, אז בגן חיות אנשים היו רואים את התוכים, מקללים אותם, אז כל התוכים האלה התחילו לקלל, חזרו על כל הקלות, עד שהחליפו אותם בתוכים חדשים שהם שרים זמירות.

אחד היה לו תוכי שהיה שר זמירות שבת והתוכי ברח לו, הוא פתח את החלון והוא ברח לו, בסוף הוא מצא אותו אצל שכן, והשכן אמר לו, השכן התחיל לשמור שבת כי התוכי היה שר זמירות שבת, הוא אומר

מראי מקומות והערות

מכסה ראשו וגוון ואומר. הוא אומר העם, והצפור משיבה ישראל. הוא אומר מאד, והצפור משיבה רב, על שום הגדול העליון שהולך אתם. שבעים פעמים צפצפו זה וזה. הוא אמר דל, והצפור אומרת גדול. ואז פחד, שכתוב ויגר מואב מפני העם מאד פי רב הוא. רב הוא ונדאי.

אתיב ישראל, איהו אמר מאד, וצפרא אתיב רב. על שום רב עלאה דאזיל פהו. שבעין זמנין צפצפו דא ודא. איהו אמר דל, וצפרא אמר רב. כדין דחיל, דכתוב ויגר מואב מפני העם מאד פי רב הוא, רב הוא ונדאי.

[תרגום: וכל החכמה שידע, באותה צפור היה יודע. וכן היה עושה: גוון לפניה ומקטר קטרת,

הייתה ציפור שאמרה את האמת ממש, ו[בלק] היה מתייעץ איתה לפני כל מלחמה, אז שהוא אמר "עם יצא ממצרים" (במדבר כב, ה), הוא דיבר עם הציפור, אז היא אמרה זה לא עם, זה עם ישראל, הוא אומר: עם אספסוף, כתוב אספסוף, כתוב במדרש הגדול שקראו להם (- לבני ישראל) ארבה, במדרש הגדול שמות בבשלה.

למה [המצרים לקו דווקא ב]מכת ארבה? כי מכת ארבה ה' לא אמר למשה [איזה מכה יכה עכשיו], הוא לא אמר לו איזה מכה, אז למה ארבה? כי זה מה שאמר פרעה, אמרו לו שברח העם, הוא אמר [וכי] זה ארבה [שהוא מסודר], הוא אמר זה אספסוף [ללא סדר ומשטר]. לכן בלק אמר 'העם' [לגנות את עם ישראל], העם זה אספסוף, עם, ערב רב, אספסוף ערב רב, מה זה, זה סתם עם.

כמו שאמר נבל הכרמל¹⁶ רבו עבדים המתפרצים איש מפני אדוניו, [ולקחתי את לחמי ואת מימי ואת

היה נשים כאלה הזויות, שהיו מתערטלות, וכאילו אומרות נבואות, והיו מדברות בלשון עם שתי משמעויות, וכל מלך היה מתייעץ איתם לפני המלחמה, ואחרי זה אמרו זה אמרנו לך שתנצח / לא תנצח, תפסיד, תפסיד מיליון חיילים, מאה חיילים, בתוך השירים היו מכניסים כל מיני דברים, שיהיה לזה תמיד שתי משמעויות.

אבל הציפור הזאת [של בלק] היא הייתה אומרת את האמת, זה

מראי מקומות והערות

אדניו: (יא) ולקחתי את לחמי, ואת מימי, ואת טבחי אשר טבחי לגזי, ונתתי לאנשים אשר לא ידעתי אי מזה המה:

¹⁶ שמואל א פרק כה

(י) וישנו נבל את עבדי דוד ויאמר: מי דוד, ומי בן ישי, היום רבו עבדים המתפרצים איש מפני

זה אדם קדמון, נמצאים באדם קדמון, וישראל יוצאים ביד רמה.

אז עמלק בא וסיפר לפרעה שישראל ברחו, לא חוזרים, והלכו איתם שליחים, מרגלים, שתולים, אנשים חפים מפשע... שתולים, ובלתי מעורבים זה נקרא, ואמרו להם מה אתם הולכים, תחזרו. פרעה שלח איתם מרגלים, שתולים, הם אמרו להם 'אתם הלכתם שלושה ימים, תחזרו, מספיק, אמרתם שלושה ימים, כך כתוב, אסור לשקר'. (בשובו בנים משקרים, בסדר, אבל אנשים הגונים לא משקרים, אומרים אמת...).

אז [משה ואהרן] אמרו לפרעה נלך "דָּרַךְ שְׁלֹשֶׁת יָמִים" (שמות ח, כג), אז פרעה שלח אנשים שישמרו עליהם, ויחזירו אותם אחרי שלושה ימים, אז [עם ישראל] פצעו אותם (- את שליה פרעה), מסכנים, היכו אותם, שברו להם ידיים, רגליים, אולי גם הרגו אותם¹⁷,

טַבַּחְתִּי אֲשֶׁר טַבַּחְתִּי לְאֹזִיזִי] נתתי את מימי וטבחי ולחמי וזבחי לאנשים שאני לא מכיר אותם, שהתמרדו נגד אדוניהם, דוד זה עבד שהתמרד נגד אדוניו, נבל אומר: איך אני אתן לו את הלחם שלי, ואת המים שלי, ואת זבחי, ואת הכבשים, שאני שחטתי, היה חג הגז.

אז אותו הדבר כאן "[אֵיךְ לְמַלְךְ מִצְרַיִם] כִּי בָרַח הָעָם" (שמות יד, ה), מי הגיד לו? עמלק אמר לו, יש אומרים עמלק אמר לו, עמלק הבן של אליפז, הוא היה אחד היועצים של פרעה, והוא אמר לו שעם ישראל ברח, כי [משה ואהרן] אמרו לו דרך שלושת ימים, הולכים שלושה ימים, לא אמרו לו שהולכים ממש, אם היו אומרים שהולכים ממש הוא היה משחרר אותם, [אבל] הם רצו שירדוף אחריהם [וישטפו בים סוף], "[וַיִּחַזְקוּ יְהוָה אֶת לֵב פְּרָעָה מֶלֶךְ מִצְרַיִם וַיַּרְדֵּף אַחֲרָיִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיַּגִּי יִשְׂרָאֵל] יְצֵאִים בְּיַד רָמָה" (שמות יד, ח),

מראי מקומות והערות

¹⁷ העמלקים אמרו זאת לפרעה.

[וזה לומדים מכך שאלו שאמרו לפרעה שעם ישראל לא חוזרים, לא היו אלו שפרעה שלח, כיון שאותם פצעו או הרגו, אלא

(אני לא רציתי לספר לכם את זה, אבל ככה יצא, לא נורא...).

[המצרים] אמרו: יוצאים אנשים בלי מושל, מושל, אין מלך, אין מלך שם, לא מושל ולא שר, ארבה זה ארבה, אז אמרו זה ארבה, כתוב "מֶלֶךְ אֵין לְאַרְבֵּה וַיֵּצֵא חֲצִץ כָּלוּ" (משלי ל, כז), אבל ארבה הוא הולך, זה מיליארדים מיליארדים מיליארדים, נהיה חושך מצרים, חושך, מיליארדים, והם לא עוקפים אחד את השני, הם הולכים בסדר, לא ידחוף איש את רעהו, ולא מעוותים את דרכם, אז פרעה קרא להם ארבה, לכן משה בחר את מכת ארבה.

עכשיו נקרא את הזהר על בלק בן ציפור, אז היה ציפור מזהב, היה לה ראש מזהב, וגוף מכסף, והכנפיים היו זהב עם נקודות כסף, "תֹּרֵי זָהָב נַעֲשֶׂה לָךְ עִם נְקֻדֹת הַכֶּסֶף" (שיר השירים א, יא), זה תורי זהב, הציפור של בלק היה לה כנפיים מזהב, עם נקודות כסף, והלשון הייתה זהב, ושבע ימים היו צריכים לשים אותה מול השמש או מול הירח,

ולהביא לה קטורת שבע ימים, ואחרי שבע ימים לוקחים מחט מזהב, ודוקרים לה את הלשון עם המחט מזהב, ולוקחים עשב מיוחד שעושה ריח טוב מאוד, ריח מיוחד, ואז היא נעמדת בכלוב מול השמש או מול הירח, וכל מה ששואלים אותה היא אומרת.

אז הוא שואל אותה 'עם יצא ממצרים', יצא עם, יצא אספסוף, זה סתם ארבה, אפשר יהיה להילחם איתם? היא אמרה לא, אתה לא יכול, זה לא עם, זה 'בני ישראל'. כתוב: "וַיִּקֶן מֹאָב מִפְּנֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל" (במדבר כב, ג), [וכך אמרה הציפור לבלק:] זה עם ישראל, אתה לא יכול להילחם איתם, ויצא אש ושרף לה את הכנפיים, כלומר הציפור עפה, יצאה מהכלוב עפה, עשתה סיבוב, אז הוא הבין אם שרפו לה את הכנפיים שהוא כבר הפסיד את המלחמה.

[לבלק היה] ציפור ממש, הזוהר אומר היה ציפור ממש, 'בן ציפור' זה לא שאבא שלו קראו

דודים, בת דודה, שכן, מיד עושים שידוך, באים ההורים, הוא שופך מיד שקית מלאה דינרי זהב, ככה זה הולך אצל הערבים, ובא אבא של החתן למשפחת הכלה שופך על השולחן שקית מלאה דינרי זהב, מטבעות זהב, גומרים את השידוך, לא צריך לשאול לא אותו ולא אותה, העיקר שיש לו אף עם שני חורים, אם יש לו אף עם שני חורים אפשר כבר לעשות שידוך, איך שהוא נולד שופכים שקית עם זהב.

וברגע שנולדו רחל ולאה, אז מיד לבן שלח מכתב לאחותו, [רבקה] זה הייתה אחותו, [וכך היה כתוב במכתב:] הגדול לגדולה הקטן לקטנה, עכשיו לאה נולדת, היא בת שלוש, אומרים לה יש לך שידוך, השידוך שלך זה יהיה עשו, אז היא יצאה לפרשת דרכים, כתוב בגמרא בבא בתרא¹⁸, היא שואלת מי זה עשו?

לו ציפור, היה לו ציפור ממשית מזהב, שהייתה עפה באוויר, עם כנפיים מזהב, והיו מקטירים לה קטורת, ושמים אותה בכלוב אחד מול השמש או מול הירח, והיא טסה לגלוי עיניים, "מַחֲזֶה שְׂדֵי יַחֲזֶה, נִפְל וְגָלוּי עֵינָיִם" (במדבר כד, ד), זה עזא ועזאל, עזא ועזאל ה' קשר אותם בשלשלות ברזל, [ועליהם נאמר:] "וַיִּרְאוּ בְנֵי הָאֱלֹקִים אֶת בְּנוֹת הָאָדָם כִּי טֹבֹת הָיָה" (בראשית ו, ב), בני האלוקים זה עזא ועזאל, עזא יונק מרגל ימין של לאה ועזאל מרגל שמאל.

לאה זה כולה דינים, לכן היא רק בכתה, כי היא הייתה שייכת לעשו. [כי רבקה ואחיה לבן] היו כותבים מכתבים, [עד היום] בחמולות אצל הערבים, וכך היה אצל היהודים, שהילד נולד עושים מיד את השידוך, לא מחכים לגיל 13, ופגישה, והוא נושא חן | לא נושא חן, הוא נולד הוא כבר יודע מי השידוך שלו, יש בני

מראי מקומות והערות

הכתוב, דכתיב: מן הבהמה הטהורה ומן הבהמה אשר איננה טהורה, בגנות צדיקים דבר הכתוב? אלא א"ר אלעזר: שמתנותיה ארוכות.

¹⁸ בבא בתרא כג, ע"א

ועיני לאה רכות, מאי רכות? אילימא רכות ממש, אפשר? בגנות בהמה טמאה לא דבר

עיניה של לאה נחלשן] וזה לא גנאי, אלא מרוב הבכי, כי כל יום היא הייתה יוצאת לפרשת דרכים לפגוש אנשים שבאים מארץ ישראל, היא הייתה גרה בחרן, שזה 17 יום הליכה, אנשים הלכו על חמורים, על סוסים, על גמלים, עשו את זה ביום ביומיים, היא יושבת על פרשת דרכים ושואלת מה מעשיו? [ועונים לה:] היום הוא שדד בנק, אתמול הוא שדד את הבורסה, הוא נכנס לבורסה שדד את כל היהלומים.

שהייתה [לאה] שומעת על פרשת דרכים בני אדם שאומרים שני בנים יש לרבקה, שתי בנות יש ללבן, גדולה לגדול קטנה לקטן, והיתה יושבת על פרשת דרכים ושואלת גדול מה מעשיו? אמרו שודד בנקים, שודד את הבורסה, פעם בניו יורק, פעם

אומרים לה עשו זה שודד, ליסטים, שדד את הבורסה, שודד יהלומים, נכנס לבנקים שודד כספות, הורג את הקופאי. כל זה הגמרא אומרת בדף קכ"ג שכל יום היא הייתה יוצאת לפרשת דרכים ובוכה, ושואלת מי זה עשו, מה עם השידוך שלי, מה הוא עושה, אומרים לה: זה לסטים, זה ראש השודדים, הוא כל יום שודד בנק אחר, אי אפשר לעמוד נגדו, הוא והחברים שלו.

"וְעֵינַי לְאֵה רְכוּת" (בראשית כט, יז), עכשיו קוראים את הגמרא בקכ"ג, [הגמרא שואלת] מה זה רכות? רכות ממש? מה? אז זה עיניים חולות, מה זה רכות, שזה רכות, זה חלשות, אז היא לא רואה, היא עיוורת, חצי עיוורת [וקשה לומר שזה כוונת הפסוק, כך שואלת הגמרא], רב אמר לעולם רכות ממש, [שבאמת

מראי מקומות והערות

אוהלים, והיתה בוכה עד שנשרו ריסי עיניה. והיינו דכתיב: וירא ה' כי שנואה לאה, מאי שנואה? אילימא שנואה ממש, אפשר? בגנות בהמה טמאה לא דבר הכתוב, בגנות צדיקים דבר הכתוב? אלא ראה הקדוש ברוך הוא ששנואין מעשה עשו בפניה - ויפתח את רחמה

רב אמר: לעולם רכות ממש, ולא גנאי הוא לה אלא שבח הוא לה, שהייתה שומעת על פרשת דרכים בני אדם שהיו אומרים: שני בנים יש לה לרבקה, שתי בנות יש לו ללבן, גדולה לגדול וקטנה לקטן, והיתה יושבת על פרשת דרכים ומשאלת: גדול מה מעשיו? איש רע הוא מלסטם בריות, קטן מה מעשיו? איש תם יושב

לכהן זה חייבי לאווין,

מאי [- מה פירוש הכתוב שה' שלאה] שנואה? אילימא שנואה ממש [- שיעקב שנואה], אפשר בגנות בהמה טמאה לא דיבר הכתוב, בגנות צדיקים דיבר הכתוב? אלא ראה הקב"ה ששנואין מעשה עשו בפניה, ויפתח את רחמה.

אז עכשיו אנחנו חוזרים, לזוהר אז אמרנו ש[בלק אמר ש] עם ישראל נקרא אספסוף, נקרא ארבה, אז בלק היה לו ציפור, שהיא הייתה עושה את כל הכישופים, היא הייתה מזהב, היא הייתה פורחת באוויר, ובאותו יום שהוא שאל אותה מה קורה עם עם ישראל נשרפו לה הכנפיים, יצא אש, ונופל וגלוי עיניים זה עזא ועזאל, הם היו בהרי חושך. "מִן אֲרָם יִנְחַנִּי בְלָק [מְלֶכְךָ מוֹאָב] מִתְּהַרֵּי קָדֶם" (במדבר כג, ז), הררי קדם זה הרי חושך, זה ההימליה, זה הרי חושך, שם אין שמש, שם זה חשכה תמיד, אז הוא (- בלעם) היה גר באיזה מערה בהימליה, שם הוא היה עושה את הכישופים שלו, ושם בהימליה משם הוא

באמסטרדם, פעם בלונדון הוא שודד, כל פעם נוסע לבורסה אחרת שודד את כל היהלומים, מרוקן בנקים, הבנק הבין לאומי, ובנק ישראל, ובנק לאומי, ובנק דיסקונט, ובנק מרכנתיל, את כל הבנקים הוא שודד, ובנק יהב, כל הבנקים, ודיסקונט גם, כל הבנקים!.

גדול מה מעשיו? הוא מלסטם את הבריות, שודד לסטים, ומה עושה הקטן [יעקב]? איש תם יושב אוהלים, הוא יושב ולומד תורה, הוא לא עושה כלום, והייתה בוכה יומם ולילה, והולכת לישן בוכה במיטה, בוכה, כל יום בוכה, בוכה כמו תינוק בן שנה, והייתה בוכה עד שנשרו כל ריסי עיניה, כל הריסים נשרו, כל השערות בעיניים, והריסים והעפעפיים, הכל נשר.

וירא ה' כי שנואה לאה, כתוב הבן הבכור לשנואה, אז הגמרא אומרת אסור לשנוא, [אלא] מדברים בחייבי לאווין, שהיא אדומית, מואבית, חייבי עשה, סוטה זה חייבי לאווין, גרושה

במואב וכבשו את חשבון, "פִּי אֵשׁ יִצָּאָה מִחֻשְׁבוֹן לְהִבָּהּ מִקְרִית סִיחֹן" (במדבר כא, כח), אש יצאה מחשבון, ירדה אש מהשמים ושרפה את חשבון, ונהפך לעיר סיחון, הבירה של סיחון.

אז בחשבון שם היו עושים את כל הכישופים, ושם היה הציפור הזאת, ושם גר בלק, שהוא היה הבן של יתרו, ועגלון היה הבן של בלק, ואחרי עגלון אז נולדה רות המואביה, היא הייתה הבת של עגלון, והיא ספרה לדוד על החבית שהחביאו, החביאו חבית עם נחשים.

כל אחד צריך להביא בשיעור, הבא איזה נחש עם שבע ראשים, יש נחש עם שבע ראשים, זה תלמדו בקידושין כ"ט עמוד ב'¹⁹, בתנאי שהנחש לא ינשך

היה עושה את כל הכישופים, ושם היה עזא ועזאל בהימליה, שם כל שעה מטפסים, כל שעה מתים כמה אנשים, או מתגלשים לתהומות, או קופאים שם, שם זה מינוס 30, וגם אין אוויר שם, צריכים מסכות חמצן, אז הלכו להימליה [ללמוד אצל עזא ועזאל], הרי קדם, זה ההימליה, זה בנפאל, ולכן [-] [אולי: האוורסט] הגיע במתן תורה, והפרינאים, והאפנינים, והאנדים, [עד שאמר להם ה':] "לְמָה תִּרְצְדוּן תְּרִים גְּבָנִים" (תהלים סח, יז).

אבל בן ציפור ממש, שהיה לבלק ציפור שאיתה הוא היה עושה את כל הכישופים, ושואל אותה לפני כל קרב כל מלחמה, יוצאים למלחמה? "עַל כֵּן יֵאָמְרוּ הַמְּשָׁלִים בְּאוֹ חֻשְׁבוֹן תִּפְּנֶה וְתִכְוֶנֶן עִיר סִיחֹן" (במדבר כא, כז), זה היה עם שהם מלכו ונלחמו

מוראי מקומות והערות

¹⁹ גלגולי נשמות - אות א

ביממא הוו מיתוקי, אמר להו לא ליתניב [ליה] אינש (הכא) אושפיוא אפשר דמתרחיש ניסא, על בת בהואו בי רבנן אידמי ליה כתנינא דשבעה רישוותיה, כל כריעה דכרע נתר חד רישיה, אמר להו למחר אי לא איתרחיש ניסא סכינתין, (אפי' ע"י בהמתן של צדיקים וכו'), והענין כי יש דברים בגו, אביי היה האיש הזקן

[כה] רב אחא בר יעקב פרק קמא דקידושין [כ"ט ב'] שדריה לרב יעקב בריה קמיה דאביי, כי אתה חזייה דלא [הוה] מיחדדין שמעתיה, א"ל אנא עדיפא מינך טוב את דאזייל אנא (לגביה), שמע אביי דקא הוה את, הוה ההוא מייק בי רבנן דאביי, דכי הוו עיילי בתרין אפילו

אתכם, אתם צריכים להיזהר, אשתי לא בבית, אשתי בחתונה, אשתי נסעה להורים שלה, הבית ריק, אין לי מפתח, היא לקחה את המפתח, יגיד איזה תירוץ, שהוא לא יכול להכניס אותו, סידרו לו שני ספסלים יפים, עם איזה שמיכה דקה, הוא שכב על שני ספסלים, הביאו לו איזה כרית, וגם איזה שמיכה דקה, באותו יום היה מינוס עשר, באותו יום, והוא קפא מקור, ואיך שהוא מתעורר ב12 בלילה להגיד חצות הוא רואה נחש עם שבע ראשים, אה, שלום עליכם, מה שלומך, נתן לו שלום עליך, [רב אחא בר יעקב] התחיל לכרוע על הרצפה, לנשק את הרצפה.

אתם צריכים להיזהר, אשתי לא בבית, אשתי בחתונה, אשתי נסעה להורים שלה, הבית ריק, אין לי מפתח, היא לקחה את המפתח, יגיד איזה תירוץ, שהוא לא יכול להכניס אותו, סידרו לו שני ספסלים יפים, עם איזה שמיכה דקה, הוא שכב על שני ספסלים, הביאו לו איזה כרית, וגם איזה שמיכה דקה, באותו יום היה מינוס עשר, באותו יום, והוא קפא מקור, ואיך שהוא מתעורר ב12 בלילה להגיד חצות הוא רואה נחש עם שבע ראשים, אה, שלום עליכם, מה שלומך, נתן לו שלום עליך, [רב אחא בר יעקב] התחיל לכרוע על הרצפה, לנשק את הרצפה.

מראי מקומות והערות

אמר יבא בעל השור ויעמוד על שורו, והכריז לא ליתביב [ליה] אושפיזא, אפשר דהוא יש לו קורבה ושייכות בפילגשו, ויזיל וילין שם ויתרחיש לו ניסא, וכן הוה כל כריעה וכריעה גרש ונתר חד רישיה דתנינא וגרשו משם, וידוע דנפרעין מן הסבה כמו מן המסובב, כי עתה כלם נענשו ונתקנו, כי פחד גדול [היה] לרב אחא, וכמעט שנטה למות נפשו, ובהיותו תנינא דשבעה רישא, להורות על כמה אלפים ורובבות שנפלו מיישראל בדבר ההיא, וכל הנהו תלמידים דאתקו מינה, הן היו בגלגול דאותן שהתעללו בה כל הלילה, ושומר זה והבן.

דקבלה תחת צל קורתו, ורב אחא היה בעל הפילגש, והתנין היה הפילגש בגבעה, והואיל ובביתו אתרמי מלתא, לכן עתה בי רבנן דאביי הוה מויק, להנכם ולהפרע מאת אשר עשו נבלה ההיא, והויקה תלמידים הרבה בימים אלו, והם אנשי העיר דגבעה בגלגול אותן דעשו נבלה ההיא, ואביי הבין כל זה והוא לא היה יכול לתקן, הואיל והקלוקול הראשון בביתו הוה, כי אנשי גבעה לא היו רוצים להכניס אורחים, דכתיב ואין איש מאספך אותם הביתה, ועתה בבא רב אחא דהוה בעל הפילגש בגבעה, אמר אביי אי לאו דאשפיזי אותן לביתי אז לא אתרע מלתא, וכוונת האיש הלזה אז ברחוב נלין, ולכן

כי צריכים בחצות גם לתת נשיקה לרצפה, גם כן כתוב להתפלש בעפר, העיקר שהאף יגע ברצפה, צריכים שהאף יגע ברצפה, ואז ממתיקים את כל הדינים, שהאף נוגע ברצפה, או בשטיח, או בכגד ששמו, שהאף יגע ברצפה ואז נמתק הכל.

וכל פעם ש[רב אחא בר יעקב] כרע, נפל לנחש ראש, (אספנו את הראשים, אנחנו שומרים עליהם, שמנו את זה במוזיאון).

אז זה דברנו על הנחש, עכשיו מדברים על הציפור, על נדב ואביהוא [שאמרו על משה ואהרן:] מתי ימות זקן זה, גם דוד המלך, היו עומדים מתחת החלון [ביתו], כתוב בגמרא מכות²⁰ "שְׁמַחְתִּי בְּאִמְרֵים לִי בֵּית ה' נִלְךְ" (תהלים קכב, א), אמרו מתי כבר הזקן הזה, ימות, הוא כבר בן 70 הוא ממשיך עוד לחיות, כבר נמאס לנו, אז שמחתי באומרים לי בית

ה' נלך, אמרו מתי ימות זקן זה, הוא מביא את כל זה ברמ"ע מפאנו, שלא רק על משה אמרו מתי ימותו שני זקנים, אפילו על דוד אמרו, דוד היה מהחטופים, ואחינועם הייתה מהחטופים, כולם הכירו את אחינועם יש בית ספר אחינועם ברובע ליד הבית, היה בית ספר אחינועם על שם אחינועם, ויש אביגיל, שני אביגיל, [אביגיל אחת אחות דוד אשת עמשא בן יתר, ואשת דוד] אביגיל הכרמלית, היא גם הייתה מהחטופות, אז פה הוא מביא גם כן שלא רק אצל משה רבנו עמדו מתחת לחלון ואמרו מתי ימותו זקנים אלה, גם אצל דוד עמדו מתחת לחלון כל הליצינים ואמרו מתי כבר ימות, רוצים בית מקדש, כי ה' אמר [לדוד] אתה לא תבנה, הבן שלך יבנה בית מקדש.

כי שדה צופים, כי הם ראו שהם עולים לשמים, כתוב ויעל משה

מראי מקומות והערות

ויבנה בית הבחירה ונעלה לרגל ושמחתי אמר לו הקב"ה כי טוב יום בחצריך מאלף טוב לי יום אחד שאתה עוסק בתורה לפני מאלף עולות שעתיד שלמה בנך להקריב לפני על גבי המזבח:

²⁰ מכות י, ע"א

וא"ר יהושע בן לוי מאי דכתיב שיר המעלות לדוד שמחתי באומרים לי בית ה' נלך, אמר דוד לפני הקדוש ברוך הוא רבש"ע שמעתי בני אדם שהיו אומרים מתי ימות זקן זה ויבא שלמה בנו

שהולכים לישון, הם היו ערים כל הלילה, ורקדו ושרו, ושמחת בחגך, אז עכשיו כולם בגן עדן, אבל אנחנו צריכים אותם כאן בעולם הזה, הם היו עושים תשובה, היו ראשי ישיבות, והבנות היו מנהלות סמינרים, אלף בנות מנהלות סמינרים, כל אחת אלף בנות, זה מיליון בנות עושות תשובה, ירד מקדש של אש, אנחנו צריכים את האנשים בעולם הזה, אבל זה ברור שכבר כולם בגן עדן, והם זכו שלקחו אותם שהם טהורים וזכים, אבל אנחנו רצינו אותם כאן בעולם.

אז כל זה מסביר הזהר בבלק, שהציפור היה לה ראש מזהב, ולשון מזהב, והיו דוקרים את הלשון, אחרי שבע ימים דוקרים את הלשון, ואז היא מדברת ואומרת הכל, ינצחו \ לא ינצחו. ולכן כתוב 'בן ציפור', ואז הוא שאל אותה, היא אמרה לו אין לך מה להילחם איתם, זה עם ישראל זה לא עם, ועושים כישופים ועוד כישופים ועוד כישופים, ובלעם היה הולך להרי חושך

ואהרן, נדב ואביהוא הם הלכו אחרי משה ואהרן, הם ראו שהם עולים לשמים כמו אליהו, וכמו חנוך, הם אמרו אם הם עלו לשמים הם כבר לא ירדו, על זה הם דיברו, הם דיברו שאם משה עולה לשמים הוא לא ירד יותר, כל זה אומר העשרה מאמרות בחלק ד' פרק 15, הוא מסביר מה פירוש אומרים מתי כבר ימותו, לא [הכוונה] שימותו, חס ושלום, [אלא נדב ואביהו אמרו:] הם עלו לשמים, הם יחיו לעולם, יחיו לעולם אבל בשמים לא בארץ, אנחנו רוצים [אותם בעולם הזה].

עכשיו היו במסיבה [בשמחת תורה] אז אנחנו רצינו, אז לקחו לנו אלף בחורים ואלף בחורות, 1200 במסיבה, ועוד נהרגו בדרכים, וחמש מאות חיילים כבר נהרגו [במלחמה], אז כולם כבר בגן עדן, אנחנו צריכים אותם בעולם הזה, כל אלה, כולם הלכו, עשו שמחת יום טוב אמיתית, כתוב ושמחת בחגך, אז הם רצו לקיים את המצווה כמו שצריך, לא כמו שובו בנים

כתוב: [נעשה ונשמע, זה הפרשה הכי חשובה, עכשיו זה הפרשה הכי חשובה.]

”וְאֶל־מֹשֶׁה אָמַר עֲלֵה אֵלַי־ אֲתָה וְאֶהְרֶן נָדָב וְאֶבִיְהוּא וְשִׁבְעִים מִזְקְנֵי יִשְׂרָאֵל וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם מִרְחֹק: וְנִגַּשׁ מֹשֶׁה לְבַדּוֹ אֵלַי־ וְהִם לֹא יִגָּשׁוּ וְהָעָם לֹא יַעֲלוּ עִמּוֹ” (שמות כד, א-ב), אז נדב ואביהוא ראו שהם עולים לשמים, עולים להר, אמרו כבר לא ירדו.

”וַיֹּאמֶר ה' אֶל־מֹשֶׁה עֲלֵה אֵלַי הִקְרָה וְהִי־הַשֶּׁם וְאֶתְנֶה לָּךְ אֶת־ לַחַת הָאָבֶן וְהַתּוֹרָה וְהַמִּצְוָה אֲשֶׁר כָּתַבְתִּי לְהוֹרֹתָם” (שם יב), תקבל את לוחות האבן, כי יש לוחות האבן, לוחות העדות, לוחות הברית, יש לנו עשרה סוגי לוחות, עשרה סוגים²¹, עוד מעט יהיה כי תשא, כי תשא שם כתוב

להתייעץ עם עזא ועזאל, היה ממונה עליה מלאך כשדיאל.

ואז ויגור מואב מפני העם מאוד, מתי ויגור? [אחר ש]הציפור אמרה אין לך מה להילחם, ויגור מואב מפני העם מאוד כי רב הוא, והמלאך שממונה על הציפור קראו לו כשדיאל, והוא היה מדבר על ידי הקטורת שהיו עושים לה, והפה היה מכסף, והראש מזהב, והלשון מזהב, והיו דוקרים אותה עם מחט של זהב, ואז היא הייתה מדברת, ושמים אותה מול השמש או מול הירח, ולוקחים מחט של זהב ודוקרים לה את הלשון כמה דקירות, ואז היא אומרת הכל, אם כן ינצחו או לא ינצחו.

אז כל זה אנחנו הסברנו את הפרשה שלנו [משפטים] שמדברת ממתן תורה, הפרשה שלנו [בה]

מראי מקומות והערות

- ²¹ רשימת השינויים שבתורה בשמות הלוחות:
- א. לַחַת הָאָבֶן (שמות כד, יב)
 - ב. לַחַת הָעֵדֶת (שמות לא, יח)
 - ג. לַחַת אֲבָן (שם)
 - ד. לַחַת אֲבָנִים (שמות לד, א)
 - ה. לַחַת אֲבָנִים (דברים ד, יג)
 - ו. לוחות הָאֲבָנִים (דברים ט, ט)
 - ז. לוחות הַבְּרִית (שם)
 - ח. לוחות אֲבָנִים (דברים י, א)
 - ט. וְהַלַּחַת (שמות לב, טז)
 - י. הַלַּחַת (שם)

"וְהִלַּחַת מַעֲשֵׂה אֱלֹקִים הַמָּה וְהַמְּכַתֵּב מִכְּתָב אֱלֹהִים הוּא" (שמות לב, טז), אז יש עדות, יש ברית,

[ויש] לוחות אבנים, לוחות אבן, ויש לוחת עם ו' ראשונה, ולוחות עם ו' שנייה, ו' ראשונה זה תפארת, ו' שניה זה יסוד. והלוחות, זה ויו' הי'. מ-יוד' הי' ויו', הם היו מה-ויו' הי', הלוחות לעתיד לבוא יהיו מ-יוד' הי', אבל זה היה מ-ויו' הי', שזה סוף ה-הווי"ה, אם הם היו מ-יוד' הי' הם לא היו נשברות.

אז יש כאן עשר סוגי לוחות, עשר סוגים, בסוף זה לוחות אבן, שזה ספירת המלכות, כל פעם הם ירדו דרגה, שמשה עלה להר [לקבל תורה] זה היה לוחות העדות, שזה הדרגה הכי גבוהה, ואחרי זה תכננו את העגל.

כי רשב"י אומר ש 11 יום היו עם ה', 291 יום תכננו את העגל, כתוב במדרש רבה חלק א' 22/ כמה זמן היו עם ה' ? יש פה חמש

לוחות העדות, שזה הדרגה הכי גבוהה, לוחות העדות זה בתפארת.

"וַיִּפֶן וַיֵּרֶד מִן־הָהָר וּשְׁנֵי לַחַת הַעֲדוֹת בְּיָדוֹ לַחַת כְּתָבִים מִשְׁנֵי עֲבָרֵיהֶם מִזֶּה וּמִזֶּה הֵם כְּתָבִים: וְהִלַּחַת מַעֲשֵׂה אֱלֹהִים הַמָּה וְהַמְּכַתֵּב מִכְּתָב אֱלֹהִים הוּא חָרוֹת עַל־הַלַּחַת" (שמות לב, טו-טז) אז פה כתוב לוחות העדות, זה הדרגה הכי גבוהה, לוחות העדות זה תפארת, זה של עתיק, ואחרי זה ירד, מעדות זה ירד לברית, ברית זה יסוד, אחרי זה כתוב לוחות אבנים, אבנים זה נצח הוד, כל פעם זה יורד דרגה.

כי כתוב שמיד איך שמשה נעלם, חלק אמרו משה כבר לא ירד, וחלק אמרו צריכים לעשות עגל, דמות שור במרכבה, נלך עם השור, אז ידעו שמשה כבר לא ירד, עובדה שהוא לא הגיע בזמן, כי הם טעו בזמן.

מוראי מקומות והערות

סרו מהר מן הדרך, כשהיו בסניי היו שושנים וורדין, עכשיו נעשו סריות נעשו טובים, לא עשו

22 שמות רבה פרשת כי תשא פרשה מב עברו מן הדרך אשר צויתים אין כתיב כאן אלא

שיטות, אחד אומר רק יום אחד היו עם ה', ואחד אומר מיד, איך שמשה סיבב את הגב כבר התחילו לעשות, אמרו משה לא יחזור, הוא לא יגיע בזמן, אז עכשיו פרשת כי תשא [כתוב:] סרו מהר מן הדרך, מה זה: מהר מן הדרך, מה הפירוש מהר? כמה זה מהר? יש פה חמש שיטות, חד אמר מיד, איך שמשה סיבב את הגב מיד, ר' שמעון אומר לא, 11 יום עם הקב"ה 29 יום חשבו, כתוב בפרשת דברים אחד עשר יום מחורב עד קדש ברנע, 11 יום היו עם הקב"ה, ויש אומרים

הפוך 29 יום עם הקב"ה 11 יום חשבו איך לעשות את העגל, אז זה כבר שלוש שיטות, מיד או 11 יום עם הקב"ה 29 לעשות עגל או הפוך 29 עם הקב"ה 11 ר' יהודה בר' אילעאי [23] הוא אומר יום אחד עם הקב"ה. זה השיטה הרביעית, ור' שמעון בן חלפתא אומר שני ימים, אז יש לנו חמש שיטות, מהר - מיד, ר' שמעון אומר 11 יום, ר' אלעזר בן יעקב אומר 29 יום, הפוך, ור' יהודה בר' עילאי אומר יום אחד, ואחרי זה בא ר' שמעון בן חלפתא אומר שני ימים.

מוראי מקומות והערות

לא שעה ולא שתיים אלא מיד סרו, אמר ר' שמעון בן יוחאי י"א יום היו עם הקדוש ברוך הוא וכ"ט יום היו מתחשבים היאך לעשות את העגל כמו שכתוב (דברים א) אחד עשר יום מחורב, ואחר באו לדרכי עשו דרך הר שעיר, ור"א בן יעקב אומר כ"ט יום היו עם הקדוש ברוך הוא וי"א יום היו מתחשבין היאך לעשות העגל כמו שכתוב אחד עשר יום מחורב דרך הר שעיר שעשו מעשה שעיר, דבר אחר הר שעיר מה עשו מחורף ומגדף אף הם מחרפים ומגדפים לפני עבודת כוכבים, מה עשו עובד עבודת כוכבים אף הם עשו כן, ור' יהודה ב"ר אלעאי אומר יום אחד היו עם הקדוש ברוך הוא, מנין שכן מיכה מפרש (מיכה ב) ואתמול עמי לאויב יקומם, א"ל הקדוש ברוך הוא אתמול אמרתם (שמות כד) כל אשר דבר ה'

נעשה ונשמע, והיום אלה אלהיך ישראל, ור"ש בן חלפתא אמר שני ימים שנאמר (ירמיה ב) ועמי שכחוני ימים אין מספר, כמה ימים שנים, ורבי יונה אמר טעמא מפסוק אחר שנאמר (ישעיה נח) ואותי יום יום ידרושון.

23 קבור בדרך לצפת, שם בנו, שהיינו אצל ינוביץ אז פגשנו את זה שבנה את הציון, הוא פשט את רגל, הוא היה צריך להכריז פשיטת רגל, אז מיישהו אמר לו דך תבנה את הציון של ר' יהודה בר עילאי, אז איך שהוא שפך את המלט הראשון הוא יצא מהפשיטת רגל על המקום. פגשתי את היהודי הזה, הוא בנה את הציון והוא יצא מפשיטת רגל, הוא נהיה מיליונר בזכות שהוא בנה את הציון של ר' יהודה בר עילאי.

שיעורי מעריב

24]בְּכֹל לַיְלֵי חַלּוּנֵי בִּישׁוּרָאֵל!
זֶה רַק (הַתַּעֲלוּמָה) (הַתַּעֲמוּלָה) שֶׁל
הַבְּחִירוֹת. כָּלֵם רוֹצִים לְשַׁמֵּר
שִׁבְתָּ, כָּל הַחַלּוּנֵי רוֹצִים לְשַׁמֵּר
שִׁבְתָּ! [רַק צְרִיךְ לִזְמַר לָהֶם] מִיֵּלֶה אַחַת,
וְשׁוֹמְרִים שִׁבְתָּ. וְאֵז תִּהְיֶה הַגְּאֻלָּה
הַשְּׁלֵמָה בַּמְהֵרָה בְּיַמֵּינוּ אָמֵן.

שעור שנמסר אור ליום שלישי
ליל י"א אדר-א' פרשת תצוה
לאחר תפלת ערבית

אז כל יום נהרגים עשרה יהודים,
עשרה פצועים קשה, בלי ידים
בלי רגלים. וכל זמן שלא
מאריכים את השמלות כמו
שצריך. אפילו בת נולדה במאה
שערים, צריכה להאריך את
השמלה, גם [מי שנולדה] בבני ברק.
"ואתה תצוה" (שמות כ"ז) אומר
בעל הטורים "אתה תצוה" הכל
תלוי בנשים - תצוה (ארבע) [חמש]
מאות ואחד, [בגמטריא נשים צוה]:
נשים זה 400, [צוה = 101 = 501], עם
הכולל זה אליהו הנביא. כל אשה

שעור שנמסר אור ליום
שני ליל י' אדר-א'
פרשת תצוה לאחר
תפלת ערבית

אז כל יום נהרגים עשרה בחורים
ועשר פצועים קשה, בלי ידים
בלי רגלים. הכל כי עוד לא כל
הבנות האריכו את השמלות. כל
בת שלא מאריכה את השמלה
צריכה לדעת שמיד נהרגים
בגללה, בכל יום. אפילו בת
שנולדה במאה שערים, בבני
ברק, חיבת להאריך את השמלה
עד הקרסל. כמו דבורה הנביאה
וכמו יעל שהיו מאריכות את
השמלות שלהם.

ולכן כתוב [על סיסרא שנפל לפני יעל]:
"בין רגליה נפל כרע שדוד"
(שופטים ה' כ"ז) מלאך מטטרון. כל
בת שמאריכה את השמלה -
שוברת את השאומי שלה, זוכה
שמלאך מטטרון מתעבר בה.
"שדוד" גימטריא מטטרון.

מראי מקומות והערות

24 לכו י"א זה גימטריא שטון - מלאך המות.
ולכו אדם צריך להצביע רק ג', לא לשום מפלגה
אחרת, בשום אופן לא!. כל שאר המפלגות לא
אכפת להם מחלול שבת, חלונים רוצים שיהיה

רכבת בשבת, ותחבורה צבורית בשבת,
שהילדים יעלו על הרכבות בחנם בשבת. כמו
לשעשה אינט ליברמן שפסד תחבורה צבורית
בשבת בתל אביב, אף אחד לא בא לנסע, כי גם
החלונים רוצים לשמור שבת!

הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל בְּבֵית הַשְּׁלִישִׁי
וְנִזְכָּה לְגְאוּלָּה הַשְּׁלֵמָה בְּמִהְרָה
בְּיָמֵינוּ אָמֵן!

שְׁעוֹר שְׁנַמְסָר אוֹר לְיוֹם חֲמִישִׁי
לַיִל ו' אֲדָר-א' פְּרִשְׁת תְּרוּמָה
לְאַחַר תַּפְּלַת מַעְרִיב

כָּל יוֹם נִהְרָגִים שְׁלוֹשָׁה חַיִּים
מִתּוֹקִים, וְגַם שְׁלוֹשָׁה נִפְצָעִים
בְּקִרְיַת שְׁמוֹנָה, שְׁלוֹשָׁה פְּצוּעִים
קָשָׁה. אָמָּא בְּגִיל אַרְבָּעִים וְיָלֵד
בְּגִיל חֲמֵשׁ עָשָׂרָה. [שֵׁר הַבְּטוּחַן] יוֹאֵב
גִּלְגֹּט אָמַר שְׁיֹוֹתֵר לֹא יִהְיֶה שָׁם
טִלִּים, הוּא אַחֲרָאֵי עַל זֶה...

אָבֵל מָחַר זֶה יֶאֱרָצִיט שֶׁל מֹשֶׁה
רְבִינוּ שְׁאֵפְשֵׁר הַכֹּל לְהַמְתִּיק. כָּל
בֵּית שֶׁתִּשְׁבֵּר אֶת הַשְּׁאוּמֵי שְׁלָה,
וְתִזְכָּה לְהַאֲרִיךְ אֶת הַשְּׁמֵלָה. אִז
הִיא תִזְכָּה שְׁיִהְיֶה עָלֶיהָ עֲמוּדָא
דְּנוּרָא, עֲמוּד אֵשׁ כְּמוֹ דְּבוּרָה
אֲשֶׁת לְפִידוֹת. "וְנִבְאוּ בְּנִיכֶם
וּבְנוֹתֵיכֶם" (יִזְאֵל ג' א') לְעֵתִיד לְבוֹא
בְּבֵית הַשְּׁלִישִׁי כְּלָן תִּהְיֶה

זֶה גִלְגוּל שֶׁל אֱלֹהֵינוּ הַנְּבִיא, בְּכָל
אֲשֶׁה מִתְעַבֵּר אֱלֹהֵינוּ הַנְּבִיא. אִם
הִיא הוֹלְכַת רַק טְפָה אֶרֶץ
וּמֵאֲרִיכָה אֶת הַשְּׁמֵלָה וְשׁוֹכֶרֶת
אֶת הַשְּׁאוּמֵי שְׁלָה.

כְּמוֹ דְּבוּרָה הַנְּבִיאָה שְׁכָרָה אֶת
הַשְּׁאוּמֵי שְׁלָה. וְהִיא עָלֶיהָ
עֲמוּדָא דְּנוּרָא, הִיִּתָּה מְקַפֶּת
בְּלֶהֱבוֹת אֵשׁ - אֲשֶׁת לְפִידוֹת.
אוֹמֵר הַרְלַב"ג כָּל בֵּית הִיִּתָּה
מְקַפֶּת בְּלֶהֱבוֹת אֵשׁ²⁵. כְּמוֹ רַבִּי
זִירָא מְקַפֶּת בְּלֶהֱבוֹת אֵשׁ, כְּמוֹ
יְהוֹנָתָן בֶּן עֲזִיאל, שֶׁהִיא מְקַפֶּת
בְּלֶהֱבוֹת אֵשׁ.

כִּי הָאִשָּׁה מְגִיעָה לְדַרְגָּה שֶׁל תְּנָא
בְּשִׁנְיָה אַחַת, יוֹתֵר מִהֵר מִהָאִישׁ,
כְּמוֹ יַעַל שְׁזִכְתָּה לְעֵלוֹת לְדַרְגַּת
עָלֵי הַכֹּהֵן [שְׁהִיָּה כְּהֵן גְּדוֹל, וְהַתְּגַלְגָּלָה בּו
יעל]. כָּל אִשָּׁה שֶׁהוֹלְכַת בְּצַנִּיעוֹת,
בְּסוּף הִיא תִּהְיֶה הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל,
הִיא תִּהְיֶה הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל בְּבֵית
הַשְּׁלִישִׁי. כָּל אִשָּׁה שֶׁתִּזְכָּה לְלֶכֶת
לְשִׁבֵּר אֶת הַשְּׁאוּמֵי שְׁלָה, תִּהְיֶה

מוראי מקומות והערות

ישראל בעת ההיא. וקראה אשת לפידות כי בעלה היה שמו ברק וברק ולפיד הם קרובים בענינם או יהיה פירוש אשת לפידות ע"ד אשת חיל אשת מדני' ויהיה לפידים ולפידות ענין א' והרצון בו כי כבר הגיע עוצם מדרגתה בנבואה עד שהיו נראים לפידים במקום שהיתה מגעת לה הנבואה כמו שספרה התורה במרע"ה

²⁵ רלב"ג שופטים ה' ד'

והנה היתה דבורה שפטה אז את ישראל ואחשב כי בעת ששבו ישראל אל ה' היתה שופטת אותם והיא סבבה שישוּבו אל ה' כי הוא רחוק שיעשו ישראל הרע בעיני ה' ולא תוכיחם על זה דבורה והיא נביאה והנה יורה עוד על מה שאמרנו היא שפטה את

שְׁעָם יִשְׂרָאֵל מְקַבֵּל עַל עֲצֻמוֹ עֲכָשׁוּ. אַז [בּוֹכּוֹת שִׂיאֵמְרוּ:] כָּל הַבְּנִים וְהַבְּנוֹת כָּל אֵלֶּה, שְׁמִקְבָּלִים תְּקוּן הַכְּלָלִי, יִלְכוּ בְּדֶרֶךְ ה', בְּמִסְלָה הָעוֹלָה בֵּית אֵל. וְיִהְיוּ פְּרוֹת נְפֻלָּאִים, עֲצִים נְפֻלָּאִים, אַרְזִים נְפֻלָּאִים, "אַרְזִים אֲשֶׁר בְּלִבְנוֹן" וְכֻלָּם יִהְיוּ יִרְאֵי שָׁמַיִם מְפֻלְגִים וּמְבַחְרִים שְׂכָאֵלֶּה יִרְאֵי שָׁמַיִם לֹא הָיָה מְבַרִיאַת הָעוֹלָם.

נְבִיאוֹת, כְּמוֹ שְׂרַח בֵּת אֲשֶׁר שְׁהִיְתָה נְבִיאָה.

כִּי מִי שְׁהִיָּה מְגַלָּה שְׂיוֹסָף חֵי, הָיָה מֵת עַל הַמְּקוֹם [מְהַקְפֶּדֶת יַעֲקֹב אֲבִינוּ]. שְׂרַח בֵּת אֲשֶׁר אָמְרָה; אֲנִי מוֹכְנָה לְמוֹת, הַלְוֹאֵי שְׂאֵנֵי אָמוֹת. אֲנִי מְגַלָּה אֶת הָאֱמֶת! אֲנִי לֹא אֶכְפֵּת לִי מֵאָף אֶחָד!. הִיא לֹא פְּחָדָה מֵאָף אֶחָד, הִיא גִלְתָּה אֶת הָאֱמֶת, וְלִכֵּן הִיא חִזָּה לְעוֹלָם. בְּזִכּוֹת זֶה נִזְכָּה לְגַאוּלָּה הַשְּׁלָמָה בְּמַהְרָה בְּיַמֵּינוּ אָמֵן!

קְרִיאָה לְמֵאָה אֶלֶף תְּקוּנֵי הַכְּלָלִי:
עַד ז' אֲדָר ב' צְרִיכִים לְגַמֵּר מֵאָה אֶלֶף תְּקוּן הַכְּלָלִי – הַיֵּאֲרָצִיט שֶׁל מֹשֶׁה רַבֵּינוּ, מֵאָה אֶלֶף תְּקוּנֵי הַכְּלָלִי וַיִּגְמַר הַמְּלַחְמָה. יִגְמַר הַמְּלַחְמָה, וְשׁוּם יְהוּדִי לֹא יִהְרַג יוֹתֵר.

אִז כָּל אֵלֶּה שְׂיִגִּידוּ לְהַגִּיד מֵאָה אֶלֶף תְּקוּן הַכְּלָלִי עַד אֲדָר ב' – עַד ז' אֲדָר. הַבְּנִים יִלְכוּ בְּדֶרֶךְ ה', הַבְּנוֹת תְּהִיֵּינָה צְנוּעוֹת, וְגַם הֵם תִּלְכְּנָה בְּדֶרֶךְ ה', תִּתְחַתְּנָה מְקַדָּם בְּגִיל שְׂמוּנָה עֲשָׂרָה, וְהַבְּנִים בְּגִיל תְּשַׁע עֲשָׂרָה. וְכֻלָּם יִלְמְדוּ תּוֹרָה, וְלֹא יוֹצִיאוּ אֶת הָרֹאשׁ מִהַגְּמָרָא לְשִׁנְיָה. וְיִתְפַּלְלוּ בְּכוּנָה, בְּהַתְּלַהּבוֹת בְּשִׁירָה בְּזִמְרָה. הַכֹּל בְּזִכּוֹת הַמֵּאָה אֶלֶף תְּקוּנֵי הַכְּלָלִי

שְׁעוֹר שְׁנַמְסָר אֹד לְיוֹם
שְׁשִׁי לַיִל ו' אֲדָרָא'
פְּרֻשַׁת תְּרוּמָה לְאַחַד
תְּפִלַּת מְעָרִיב

– עַד אַחַת עֶשְׂרֵה, וְלָקוּם בְּשֵׁשׁ
בְּבֹקֶר.

כָּל הַבְּנוֹת בְּלֵי יוֹצְאוֹת מֵהַכֶּלֶל
נוֹסְעוֹת לְהַתְּפַלֵּל עַד סִיּוּם
הַמְּלַחְמָה בְּבֹקֶר רַחֵל, בְּיֶאֱרָצִיט
שֶׁל מֹשֶׁה רַבִּינוּ, וְהַתְּפִלוֹת
תִּתְקַבְּלוּ. וְתִהְיֶה הַגְּאֻלָּה
הַשְּׁלֵמָה בְּמַהְרָה בְּיַמֵּינוּ אָמֵן!

שְׁעוֹר שְׁנַמְסָר אֹד לְיוֹם
שְׁשִׁי לַיִל ג' אֲדָרָא'
פְּרֻשַׁת תְּרוּמָה לְאַחַד
תְּפִלַּת מְעָרִיב

אֲז כָּל יוֹם מֵאָה הַרְוֹגִים. [עַל הַעִיר]
קָרִית שְׂמוּנָה [וְזוֹרָה] שְׁלוֹשִׁים טִילִים
[בַּיּוֹם] חֲמִישִׁי בְּלֵילָה – לַיִל שְׁשִׁי,
בְּשֶׁבֶת עוֹד עֶשֶׂר טִילִים, עַל מֶרְכָּז
קָרִית שְׂמוּנָה. אֵין לְאֲנָשִׁים אִיפֵה
לְגוֹר, מְסֻתוֹכְבִּים בְּרַחֲבוֹת,
יּוֹשְׁנִים תַּחַת הַעֲצִים. כָּל יוֹם יֵשׁ
מֵאָה הַרְוֹגִים [26].

אֶתְמוֹל נִהְרָגָה הַחֲיִלַּת הַכִּי
צְדִיקָה, הַכִּי תְּמִימָה, בְּדֶרֶךְ
לְמַגּוּנִית לֵיד כְּנֻעַן – בְּכַסִּים
הַצָּבָאִי. [וְכוּרִי] שְׁלוֹשִׁים טִילִים עַל
צִפְתָּ. כָּלֶם בְּרַחוּ מִצִּפְתָּ, לֹא
נִשְׂאָר שָׁם אֶף אֶחָד. וְהִיא בְּדֶרֶךְ
רְצָה לְמַגּוּנִית, נִפְל עָלֶיהָ טִיל
בְּדֶרֶךְ. אִם הִיְתָה אוֹמֶרֶת תִּקּוֹן
הַכֶּלְלִי, הִיא הִיְתָה נִצְלָתָ. אֶפְלוּ
אָדָם שׁוֹמֵעַ אֲזַעֲקָה, הוּא לֹא צָרִיךְ
לְבָרַח מִשׁוּם מְקוֹם, רַק לְהַגִּיד
תִּקּוֹן הַכֶּלְלִי, אֲז כָּל אֶחָד יִנְצַל !.

וְעַכְשָׁו כָּלֶם נוֹסְעִים לְקָבֵר רַחֵל,
הַיּוֹם יֶאֱרָצִיט שֶׁל מֹשֶׁה רַבִּינוּ, כָּל
הַבְּנוֹת נוֹסְעוֹת לְקָבֵר רַחֵל – מִיָּד
עֹכְשׁוּ. גְּמַרְנוּ מְקַדָּם, אֶפְשָׁר
לְהַגִּיעַ בְּתַשַּׁע – עַד עֶשֶׂר, וְלַחֲזוֹר

מֵרֵאִי מִקּוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

אֲנִי מְרַשָּׁה לְהַצְבִּיעַ בְּשִׁבְלוֹ, זֶה אֲנִי מְרַשָּׁה – נִצְוָה
הַרְבִּיזוּ.
אֲבָל לֹא י"א, י"א אִי אֶפְשָׁר לְהַצְבִּיעַ, זֶה מִלְחָמָה
חֲלוּנִית גְּמוּרָה, עִם נְשִׁים וְכָל מִינֵי פְּרוּצוֹת
וְכוֹפְרִים, שְׂרוּצִים לְעַקֵּר אֶת הַדָּת מִהַמְּדִינָה.
וְאֶסוּר לְהַצְבִּיעַ י"א, י"א זֶה הַשְּׁטוֹן, זֶה הַס"מ.
י"א זֶה בְּדִיּוֹק הַס"מ, [...] יוֹדֵעַ, [...] הוּא פִּגְשׁ
אֶת הַס"מ הוּא רָאָה אוֹתוֹ, הוּא פּוֹגֵשׁ אוֹתוֹ כָּל
יּוֹם. י"א זֶה בְּדִיּוֹק הַס"מ, מִי שְׂרוּצָה לְדַעַת

²⁶ כָּלֶם צְרִיכִים לְהַצְבִּיעַ אֲגָדָה, רַק אֲגָדָה תִּלְחַם,
הַיְחִידָה. כִּי הַפֶּל לֹא שׁוֹמְרִים שְׁבֵת, וְלֹא צְמִים
בַּיּוֹם כְּפֹר, וְאוֹכְלִים חֲמִין בְּפֶסַח. כְּמוֹ שְׂאֵמֶר
נִצְוָה הַרְבִּיזוּ, 'אָדָם כְּשֶׁר עִם פְּאוֹת וְזָקוֹן, הַכִּי
צְדִיק בְּעוֹלָם', רַק הוּא אִמֵּר לְהַכְנִיס חֲמִין לְכָל
בְּתֵי הַחוּלִים, הַמְּנַהֲלִים לֹא הַסְפִּימוּ. אֲמָרוּ תֵּן
לָנוּ עֲשֶׂרָה יָמִים, הוּא נִתֵּן עֲשֶׂרָה יָמִים. בְּרוּךְ ה'
הוּא מְחַכֶּה עַד הַיּוֹם. אִישׁ צְדִיק בְּאֶמֶת, הוּא רַק
רוּצֵה אֶת הָאֶמֶת. הוּא רוּצֵה שְׂצִיבִיעוֹ בְּשִׁבְלוֹ,

לְגוֹר עַל הַמַּאֲדִים, זֶה הִרְבֵּה יוֹתֵר קְרוֹב. זֶה בְּדֶרֶךְ לְאוֹמֵן. אִזּוּ יֵשׁ הַמּוֹן אֲפֻשְׁרוֹת לְגוֹר עַל הַמַּאֲדִים עַל הַיִּרְחָ. יֵשׁ כֶּבֶד חֻבְרוֹת קַבְלָנִים, הַיּוֹם מוֹכְרִים דּוֹנָם בִּירְחָ, בְּמֵאָה דוֹלָר. מִי שְׂרוּצָה לְקַנּוֹת דּוֹנָם בְּזוֹל, אַחֲרֵי זֶה, זֶה יַעֲלֶה מִלִּיּוֹן דוֹלָר – דּוֹנָם, עַכְשָׁו זֶה מֵאָה דוֹלָר. מִי שְׂרוּצָה לְעַבֵּד בְּנִדְלָ"ן, שְׂיִקְנֶה עַל הַיִּרְחָ.

עַל כָּל פְּנִימֵי אֲנַחְנוּ מְדַבְּרִים עַל זֶה, שֶׁכָּל יוֹם נִהְרָגִים חֲלִילִים, בְּתַיִם [יְהִרְסִים], מֵאָה חֲמִשִּׁים אֶלֶף מְפֻנִים. [27] אִזּוּ כָּל אֶחָד צָרִיךְ לְדַעַת לְשִׁבְרָ אֶת הַשְּׂאוּמֵי שְׁלוֹ,

וְכָל הַבְּנוֹת תִּלְכְּנָה עַד הַקְּרָסֶל, לֹא רַק בְּעֵלוֹת תְּשׁוּבָה. גַּם אֵלֶּה שְׂגָדְלוּ בְּמֵאָה שְׁעָרִים, בְּכַנֵּי בְּרַק. חֻיְבוֹת לְלֶכֶת עַד הַקְּרָסֶל. וְאִזּוּ יִפְסִיקוּ לְהִיּוֹת הַרוּגִים כָּל יוֹם. יוֹאֵב גִּלְגַּט כָּתַב שִׁיּוֹתֵר לֹא יַעֲוֹפוּ טִילִים, הוּא אָמַר אֲתָם יְכוּלִים לְחַזֵּר כֶּבֶר לְבַתִּים. אֲבָל אֵין כֶּבֶר בְּתַיִם, אֵין אֵיפֵה לְחַזֵּר. אִזּוּ הוּא אָמַר הוּא יִבְנֶה בְּתַיִם, הוּא יַעֲשֶׂה בְּתַיִם מְנַיֵר, יַעֲשֶׂה בְּתַיִם מ... יִסְדֵּר עַל הַמַּאֲדִים.

קְטָאָר הוֹדִיעָה שְׁבַעֲזֶרֶת ה' עוֹמְדִים לְהִקִּים מוֹשְׁבוֹת עַל הַמַּאֲדִים, מִי שְׂאֵין לוֹ בֵּית יוֹכֵל

✽ מֵרֵאֵי מוֹקוּמוֹת וְהַעֲרוֹת ✽

לְפִתּוֹחַ תַּאֲטָרוֹן בְּשִׁבְתָּ. אֵף אֶחָד לֹא יַצְבִּיעַ "א רַק ג', עוֹד שְׁבוּעִים.

מְדוּעָ, שְׂלִמְדָ לְבָה, שְׂלִמְדָ קִצַּת חֻשְׁבוֹן, יִרְאֶה שִׁי"א זֶה ס"מ.

27 בְּעֵזֶה יֵשׁ מִלִּיּוֹן אַרְבַּע מֵאוֹת [אֶלֶף, עֲקוּרִים עֲזָתִים]. מְסַפְּנִים, אֲנֻשִׁים שְׂאֵין לָהֶם בֵּית, צְרִיכִים לְדַאֵג לָהֶם, צְרִיכִים לְסוּעַ לְעֵזֶה לְהִבְיֵא לָהֶם אֶכֶל. כָּל אֶחָד צָרִיךְ לְדַאֵג לְשְׁנֵי זֶה נִקְרָא הוֹמְנִטְרִי - הוֹמְנִטְרִי. כִּי הֵם נִקְרָאִים 'חֲפִים מִפְּשַׁע' 'לֹא מַעֲרִבִים'. אֲבָל הַמֵּאָה שְׁלוּשִׁים וְשֵׁשׁ אֲנֻשִׁים שְׁחֻסְפוּ אוֹתָם, שְׁלוּשִׁים וְאֶחָד כֶּבֶר נִפְטָרוּ אוֹ הֵם נִקְרָאִים מַעֲרִבִים, הֵם נִקְרָאִים אֲנֻשֵׁי טָרוֹר...

כִּמְהָ זֶה "א? אַחַת עֲשָׂרָה...!! כִּמְהָ זֶה יו"ד - עֲשָׂרִים, יו"ד זֶה עֲשָׂרִים אֲתָה לֹא יוֹדַע חֻשְׁבוֹן. וְכִמְהָ זֶה אֶלֶף מֵאָה וְאַחַת עֲשָׂרָה. כִּמְהָ זֶה עֲשָׂרִים וְעוֹד מֵאָה וְאַחַת עֲשָׂרָה? מֵאָה שְׁלוּשִׁים וְאַחַד. יֵשׁ כָּאֵן כִּמְהָ שִׁטוֹת, אֲנִי... מְחַלְקֶת, נַעֲשֶׂה מִשְׁהוּ בְּאֲמַצְעָ. אִזּוּ זֶה ["א כְּמִלּוֹי] מֵאָה שְׁלוּשִׁים וְאַחַד, גִּמְטְרִיא סְמַן-["א-ל] "א זֶה בְּדִיק גִּמְטְרִיא ס"מ, יו"ד זֶה עֲשָׂרִים, זֶה מוֹכָא בְּמַגְלָה עֲמֻקוֹת בְּכָל הַסְּפָרִים. יו"ד זֶה עֲשָׂרִים, אֶלֶף זֶה מֵאָה וְאַחַת עֲשָׂרָה. מֵאָה שְׁלוּשִׁים וְאַחַד - גִּמְטְרִיא סְמַן-["א-ל] מֵאָה שְׁלוּשִׁים וְאַחַד. מִי שְׂמַצְבִּיעַ "א אִזּוּ הוּא לֹא יַצֵּא מִהִגְיוֹנוֹ לְעוֹלָם, יִשְׁאָר שָׁם לְנֶצַח נְצָחִים, גַּם בְּתַחֲתֵי הַמֵּתִים. זֶה, מִפְּלֶגֶה שֶׁל הַס"מ שֶׁל מוֹפְרִים, שֶׁל רְשָׁעִים רוֹצִים רַקְבַּת בְּשִׁבְתָּ, רוֹצִים

כְּמוֹ שְׂבִידוֹ אֲמַר שֶׁ'נִּפְגַּשְׁתִּי עִם מִיטְרָאן' [נְשִׂיא צְרַפְתָּ], מִיטְרָאן נִפְטָר לְפָנַי עֲשָׂרִים וְשֵׁשׁ שָׁנָה, הוּא זָכָה לְתַחֲתֵי הַמֵּתִים. אִזּוּ בִּידוֹ שְׂאֵלוֹ אוֹתוֹ שְׂאֵלוֹת, אִזּוּ הוּא (- בִּידוֹ) כֶּבֶר סְנִילִי, אִזּוּ הוּא מְחַלֵּף אֶת כָּל הַשְּׂמוֹת. בְּמִקּוֹם לְהַגִּיד מִקְרוֹן הוּא אָמַר מִיטְרָאן. מְרַקֵּל גַּם כּוֹ, הֵיא כֶּבֶר

תְּכַנִּית כְּזֹאת. רַק טְדֵי אוֹהֵב
עֵתִיקוֹת, הוּא אָמַר זֶה עֵתִיקוֹת זֶה
אֲרַכְאוּלוֹגְיָה. אִזּוּ בְּזִכּוֹת טְדֵי לֹא
הִחְרִיבוּ אֶת הַכֶּתֶל. אִזּוּ אִם יֵשׁ לָנוּ
עֲדִין אֶת הַכֶּתֶל, צְרִיכִים כָּל יוֹם
לְבַרֵךְ עַל זֶה.

כָּל בַּת צְרִיכָה לְלַכֵּת בַּיּוֹם שְׁעָה
אֶחָת לְכַתֵּל, וְקָבַר רַחֵל פַּעַם
בְּשָׁבוּעַ לַיַּל שְׁשִׁי, וְחֶבְרוֹן - קִבְרֵי
הָאֲבוֹת פַּעַם בְּחֻדְשׁ. כָּל בַּת
צְרִיכָה לְפָקֵד קִבְרֵי צְדִיקִים,
אֲנַחְנוּ כְּאֵן בִּירוּשָׁלַיִם, יֵשׁ לָנוּ אֶת
מִירוֹן זֶה גַם קְרוֹב. בְּרַגְעַ
שְׁמִיגִיעִים לְמוֹצָא, זֶה נִקְרָא
שְׁהִיגִיעוֹ לְמִירוֹן. תָּמִיד אָמְרוּ
אֲנִי"שׁ, הִגְעֵנוּ לְמוֹצָא אֲנַחְנוּ
בְּמִירוֹן. אִם אָדָם נָסַע - הִגִּיעַ
לְמוֹצָא, זֶה כָּבַר נִקְרָא שְׁכָבַר
הִגִּיעַ לְמִירוֹן. אִזּוּ כָּל בַּת צְרִיכָה
לְסוּעַ לְמִירוֹן לְכָל הַפְּחוֹת פַּעַם
בְּשָׁנָה, חֶבְרוֹן פַּעַם בְּחֻדְשׁ, קָבַר
רַחֵל לַיַּל שְׁשִׁי, וְלַכֶּתֶל כָּל יוֹם.
וְאִזּוּ נִזְכָּה לְגְאוּלָּה הַשְּׁלֵמָה
בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן!

כָּל בַּת. שְׁאוּמֵי זֶה תוֹעֵבוֹת
נוֹרְאוֹת שְׁלֹא הָיָה מְבַרִיאַת
הָעוֹלָם, אֲפֹלוּ בְּדוֹר הַמְּבוּל לֹא
הָיָה כְּאֵלוֹ תוֹעֵבוֹת. הַנְּסִיּוֹן שֶׁל
הַדוֹר הַזֶּה, יוֹתֵר קָשָׁה מְדוֹר
הַמְּבוּל! כָּל מִי שִׁיעֵמַד בְּנִסְיוֹנוֹת,
יִשְׁבֹּר אֶת הַשְּׁאוּמֵי, [וְכָל בַּת שְׁתִּלְךְ
עִם שְׁמֵלָה אֲרַכָּה, תִּזְכָּה לְעִמּוּדָא
דְּנוֹרָא, הִיא תִּזְכָּה לְלִהְבוֹת אֵשׁ.
לְפִידִים [כְּמוֹ שְׁנַמְסָר עַל דְּבִרְתָּה] אֵשֶׁת
לְפִידוֹת.

כָּל אִשָּׁה הָיְתָה עֹפָה בְּאוֹר, כָּל
אִשָּׁה הָיְתָה עֹפָה בְּאוֹר, בְּבֵית
רֵאשׁוֹן וּבְבֵית שְׁנֵי. כְּלָם הָיוּ עֹפוֹת
בְּאוֹר מְרֹב הַשְּׁתוֹקְקוֹת
לְהַתְּפַלֵּל בְּכֶתֶל. לְכָל הַפְּחוֹת
תְּפִלָּה אֶחָת בְּכֶתֶל כָּל יוֹם,
הוֹלְכִים לְכַתֵּל זֶה עֲשָׂרִים דְּקוֹת.
עוֹד מְעַט יְהִי רַמְדָּאן, בְּאֲדָר ב' /
מִתְחִיל רַמְדָּאן. יִצְטָרְכוּ לְלַכֵּת...
אֲנִי לֹא יוֹדַע אִם הַמְּשֻׁטְרָה תִּרְשָׁה
לְלַכֵּת לְכַתֵּל בְּכֶלֶל. כִּי הַמְּשֻׁטְרָה
הִיא נִגְדָה הַכֶּתֶל בְּכֶלֶל, הִיא רוֹצָה
לְעַקֵּר אֶת הַכֶּתֶל. בֶּן גּוֹרִיוֹן רָצָה
לְהַפִּיל אֶת כָּל הַכֶּתֶל, הָיָה לוֹ

❁ מִרְאֵי מִקוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת ❁

שְׁפוֹרְצִים, שְׁנַכְנְסִים עֲקָשׁוֹ לְעָזָה. עֲקָשׁוֹ רוֹצִים
לְהַכְנִס לְרִפְיָת.

עֲשָׂרִים וְשֵׁשׁ שָׁנָה הִיא לֹא רֵאשׁ מְמֻשָּׁלָה
בְּיִרְמְנָה. גַּם נִפְגָּשׁ אֶתָּה הוּא דָן אֶתָּה, מָה
עוֹשִׂים לְיְהוּדִים הָאֵלֶּה, הַרְשָׁעִים הָאֵלֶּה.

מורינו הרב בסעודה שלישית:

כל אישה שתאריך את השמלה עד הקרסול מורינו הרב יתפלל עליה במשך שנה שלוש פעמים ביום בשחרית מנחה ערבית על הצלחה בכל העניינים וילידים צדיקים

והתקדשתם

‘מדריכי’ הנישואין מטעים

מבינים שזה הרגע הכי קריטי, כשהולכים להביא ילד לעולם — זה הרגע הכי קריטי, צריכים ללכת לכתל ולבכות, שיבא ילד קדוש, ילד שירצה להתפלל, שיקום ותיקין. ההורים הם לא מבינים את זה, הם בתוך התאונה, והתאונה “בולעת” אותם. ואחרי זה הם לא מבינים; למה יש להם ילד שלא לומד, שלא מתפלל, שהוא לא יכול להתמיד בחידר, הריטלין לא עוזר לו...

עכשיו קוראים “פלא יועץ”²⁸, ה“פלא יועץ” אומר שהילדים צריכים לצעק על ההורים, כל ילד — שיצעק על אבא שלו: איך הבאת אותי לעולם?! אני לא יכול ללמד, לא יכול להתפלל, לא יכול לקום בבקר...

“יותר גרוע משוחטי הילדים”. ההורים — הם יותר גרוע משוחטי הילדים, יותר גרועים מהנאצים. כי ההורים הם לא מתקדשים, הם לא

מראי מקומות והערות

²⁸ עשו הלולא, היו שם אלה איש אצל ה“פלא יועץ”.

היה ההלולא, הוא נפטר בתשרי, כתוב ב”דבר בעתו”, אבל עכשיו בסוף שוכבים

אומרים את זה, המדריכים מטעים!

אז אדם צריך לדעת שלא מתחתנים בשביל התאוות, ולא מתחתנים בשביל היצר הרע, וזה שבירת כלים, כי איך שהאיש מתנהג אז ככה האשה מתנהגת, אם האיש הוא שובר את התאווה הזאת אז גם האשה שוברת את התאווה הזאת. האשה עושה מה שהאיש עושה, אם הוא הולך אחרי התאווה, אז גם היא, אז גם היא מסכנה.

וכך אחד ילמד את אשתו איך להתפלל, איך להתפלל. ויסדרו את תפלתם לפני ה', גם האמא וגם האבא. כי אם לא היה חטא עץ הדעת, אז לא היה בזה שום תאווה. (שעור מתשפ"ג).

”הנה כי נן ראוי להקדים תפלה לצרה] וכל בחור ובתולה... כל אחד ילמד את אשתו להתפלל לפני היחוד, שהיא תזכה לילד קדוש, שהיחוד לא יהיה על ידי תאוה. כי הכל תלוי בתפלה. והולכים, הולכים לכתל מקדם, או לקבר רחל, או נוסעים למרון, או אפלו נוסעים לאומן וחוזרים²⁹].

כל המחלות זה בא שאדם הוא מפקיר את עצמו, הוא חושב שהתאווה הזאת היא מתרת, הוא לא יודע שהתאווה הזאת היא שבירת כלים. כל מה שאנחנו באנו לעולם — להלחם עם התאווה הזאת! כל מה שאדם בא לעולם זה... זה לא שזה מתר, זה אותו אסור, אין שום התר לדבר הזה. אנשים, לא יודעים את זה, המדריכים לא

מראי מקומות והערות

לארבע, ולהיות בחזרה ברבע לשש... לא יותר משעתיים. היום בשש ואחד עשרה דקות זה הנז, ובשבת הבאה - שבת כי תשא זה יהיה בשש ושלש דקות. אז פורים זה בנראה שש וחמש דקות...

²⁹ היום יש כבר מטוסים שטסים וחוזרים באותו יום, שיוצאים מיד אחרי מעריב, מעריב גמרנו ברבע לתשע ביום חמישי, אז אפשר לטוס ברבע לתשע, להגיע ברבע לאחד עשרה לאומן, להיות שם עד רבע

הפרשה

במשנת מורינו הרב

אבני החושן – רומזים לצדקה

בפְּרָשָׁה אבְנֵי הַחֹשֶׁן אוֹדֵם פְּטוּדָה בְּרַקַּת, נִפְךְ סִפִּיר וַיְהִלֵם, לְשֵׁם שָׁבוּ וַאֲחֻלְמָה, תְּרִשִׁישׁ שֶׁהֵם וַיִּשְׁפֹּה, כָּל הָאֲבָנִים הָאֵלֶּה מִגֵּן עֵדֶן מִהִפְשִׁיחוֹן (תְּרַגּוּם יוֹנָתָן עַל שְׁמוֹת לַה כו), דְּבִוְרָה גִּלְתָּה אֶת כָּל אֲבָנֵי הַחֹשֶׁן, זָכַתָּה לְרֵאוֹת אֶת הָאֲבָנִים שֶׁל הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל, יַעֲלֵ זָכַתָּה לִהְיוֹת הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל עַל יְדֵי שֶׁהִתְגַּלְגְּלָה בְּעַלְי, יַעֲלֵ גִלְתָּה אֶת כָּל הַשְּׂתִימִים-עֶשְׂרֵה אֲבָנִים, "אֹדֵם פְּטוּדָה וּבְרַקַּת" (שְׁמוֹת ל"ט י"א) אוֹדֵם שֶׁל רְאוּבֵן, פְּטוּדָה שְׁמֵעוֹן, בְּרַקַּת לֹוִי, וַאֲחֵרֵי זֶה כְּתוּב עַל אוֹדֵם א', עַל פְּטוּדָה ב', עַל בְּרַקַּת רֵהֵם יַחַד זֶה אֲבָרָהֶם, וְכִכָּה כָּל שְׁמוֹת הָאֲבוֹת וְשִׁבְטֵי יִשְׂרָאֵל, כִּי כָּל מֵה שֵׁישׁ לָנוּ זֶה מִהָאֲבוֹת הַקְּדוּשִׁים, כָּל אֲבָנֵי הַשֵּׁהֵם וְאֲבָנֵי הַמְּלוֹאִים זֶה מִהָאֲבוֹת הַקְּדוּשִׁים, זֶה בָּא הָעֵקֶבִיִּים שֶׁל לֹאָה, הָעֵקֶבִיִּים שֶׁל לֹאָה נִכְנָסִים בְּכֶתֶר רַחֵל.

זֶה כְּתוּב בְּפְרָשַׁת תְּצַוֶּה, "תְּרִשִׁישׁ שֶׁהֵם וַיִּשְׁפֹּה" (שְׁמוֹת כח, כ), כְּשֶׁאֹדֵם נוֹתֵן צְדָקָה זֶה תְּרִשִׁישׁ שֶׁהֵם וַיִּשְׁפֹּה, "אֹדֵם פְּטוּדָה וּבְרַקַּת" (שָׁם, יז), זֶה גַם אוֹדֵם, גַם פְּטוּדָה, גַם בְּרַקַּת, "נִפְךְ סִפִּיר וַיְהִלֵם" (שָׁם, יח), "לְשֵׁם שָׁבוּ וַאֲחֻלְמָה" (שָׁם, יט), אוֹמֵר הַתְּרַגּוּם יוֹנָתָן (שָׁם לַה כו) בְּ"וַיִּקְהַל", שֶׁהַכֹּל בָּא מִגֵּן עֵדֶן, אֵין כְּאֵלֶּה אֲבָנִים, יֵשׁ אֲבָנֵי חֵן אוֹמְרִים שְׁזֵה תְּרִשִׁישׁ, שְׁזֵה שֶׁהֵם, זֶה אֲבָנֵי חֵן שְׁאֲנָשִׁים מְנַסִּים לְדַמֵּין, אֲבָל בְּאֵמַת הָאֲבָנִים הָאֵלֶּה הִגִּיעוּ יִשְׂרָאֵל מִגֵּן עֵדֶן, דֶּרֶךְ הִפְשִׁיחוֹן, וּמִשֶּׁה דָּלָה אוֹתָם מִהִפְשִׁיחוֹן, אֶת ה-12 אֲבָנִים, "אֹדֵם פְּטוּדָה בְּרַקַּת, נִפְךְ סִפִּיר וַיְהִלֵם, לְשֵׁם שָׁבוּ וַאֲחֻלְמָה, תְּרִשִׁישׁ שֶׁהֵם וַיִּשְׁפֹּה" כִּי הַכֹּל מְדַבְּרִים עַל עוֹלָם הַמְּלָבוּשׁ, לְפָנֵי אֹדֵם הַקְּדָמוֹן יֵשׁ עוֹלָם הַמְּלָבוּשׁ, שְׁשִׁמָּה הָעֵקֶבִיִּים שֶׁל לֹאָה בְּתוֹךְ הַכְּתָר שֶׁל רַחֵל. וְאַתָּה תְּצַוֶּה, מְזַכֵּר

חוספות ממורינו הרב שליט"א

וּתִיכַף וּמִיַּד יֹאמֶר בְּפִיו וּבִלְבָבוֹ שְׂיֹתֵר
הִיָּה לוֹ תַעֲנוּג וְשִׂמְחָה בְּעִשְׂיִית מִצְוַת
עֲשֵׂה שֶׁל וְנִקְדְּשֵׁתִי בְּאוֹפֵן הַנִּזְכָּר לְעִיל
מִהַרְגֵּשֶׁת תַעֲנוּג גִּשְׁמִי הַזֶּה שֶׁהוּא
מִהַצְרַעַת מִשְׁכָּא דְחַוּיָא, וְכֵן יֹאמֶר.
וְרֵאָיָה לְדָבָר שְׂיֹתֵר הִיָּה לוֹ תַעֲנוּג
וְשִׂמְחָה בְּעִשְׂיִית מִצְוַת עֲשֵׂה שֶׁל
וְנִקְדְּשֵׁתִי בְּאוֹפֵן הַנִּזְכָּר לְעִיל שֶׁאֶפִּילֹו הָיוּ
חוֹטְפִין אוֹתוֹ רוֹצְחִים בְּאִמְצַע אֲכִילָה
וְהַיְחוד הַקְדוּשׁ לְעִשׂוֹת לוֹ הַעֲנִיּוּם קָשִׁים
הֵייתִי מִשְׂמַח אֶת עַצְמִי עַל קִדּוּשׁ הַשֵּׁם
יִתְבָּרַךְ יוֹתֵר מִתַעֲנוּג גִּשְׁמִי הַזֶּה, אֲךָ יוֹהֵר
שֶׁהִיָּה דוֹבֵר אֶמֶת בְּלִבּוֹ וְשֶׁהִיָּה אֵן
בְּשַׁעַת מַעֲשֵׂה תְקוּעַ עַל לִוַח לְבוֹ
בְּתוֹכוֹת וּבִפְנִימִיּוֹת הַלֵּב בְּאִמְתָּ גְמוּר,
וְלֹא יִשְׁטֵה אֶת עַצְמוֹ לְהִיּוֹת כְּגוֹנֵב דַּעַת
עֲלִיּוּנָה חֵם וְשָׁלוֹם.

שְׁבַחֵי הַר"ן יז

גַּם אָמַר שֶׁהַזּוּג שֶׁל הַצַּדִּיק הַאֲמֵת,
קָשָׁה עָלָיו עֲנִין זֶה. וְלֹא דֵי שְׂאִין לוֹ שׁוֹם
תְּאוּנָה בְּלָל, כִּי אִם אֲדַרְבָּא יֵשׁ לוֹ יִסְרוּן
מִזֶּה מִמֶּשׁ כְּמוֹ יִסְרוּי הַתִּינּוֹק בְּשַׁעַת
מִילָה. כִּי מִמֶּשׁ יִסְרוּן אֵלֹו יֵשׁ לְהַצַּדִּיק
בְּשַׁעַת זּוּג יוֹתֵר מִזֶּה. כִּי הַתִּינּוֹק אֵין
לוֹ דַּעַת, עַל כֵּן אֵין הַיִּסְרוּרִים שְׁלוֹ
גְדוּלִים כָּל כֵּה, אֲכַל הַצַּדִּיק שֵׁשׁ לוֹ
דַּעַת יִסְרוּרֵי גְדוּלִים מִהַתִּינּוֹק. וְזֶה הִיָּה
אֲצִלּוֹ דְבַר פְּשוּט וְאָמַר שֶׁכָּל אָדָם יָכוֹל
לְזַבּוֹת לְבוֹא לְמַדְרַגָּתוֹ זֶה. וְכֵפִי הַנִּרְאָה
מִדְּבָרָיו הִיָּה שֶׁקִּדְּשֵׁתוֹ שֶׁל עַצְמוֹ גְּבַה
עוֹד יוֹתֵר וְיוֹתֵר.

צַעֲטִיל קִטָּן

מִדְּבִינֵי הָרֵב רַבִּי אֵלִימֶלֶךְ מְלִיעֵנְסֵק
זְצוּק"ל זִיע"א

אֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה אוֹתָם הָאָדָם
וְחֵי בָהֶם:

א. בְּכָל עַת וְרַנֵּעַ שֶׁהוּא פְּנוּי מִן הַתּוֹרָה,
וּבִפְרָט שֶׁהוּא יוֹשֵׁב בְּטֵל לְבָדוֹ בַּחֲדָר אוֹ
שׁוֹכֵב עַל מִטָּתוֹ וְאֵינֹו יָכוֹל לִישֹׁן, יִהְיֶה
מִהַרְהֵר בְּמִצְוַת עֲשֵׂה זֶה שֶׁל וְנִקְדְּשֵׁתִי
בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְיִדְמָה בְּנַפְשׁוֹ וְיִצְיִיר
בְּמַחְשַׁבְתּוֹ כְּאִילוֹ אֵשׁ גְּדוֹל וְגוֹרָא בּוֹעֵר
לְפָנָיו עַד לֵב הַשָּׁמַיִם, וְהוּא בְּשִׁבִיל
קְדוּשַׁת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שׁוֹכֵר אֶת טַבְעוֹ
וּמִפִּיל אֶת עַצְמוֹ לְהֵאֵשׁ עַל קִדּוּשׁ הַשֵּׁם
יִתְבָּרַךְ, וּמַחְשַׁבָה טוֹבָה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ
מִצְרָפָה לְמַעֲשֵׂה, וְנִמְצָא שְׂאִינוֹ שׁוֹכֵב
וְיוֹשֵׁב בְּטֵל, רַק מְקַיֵּים מִצְוַת עֲשֵׂה
דְאוּרִיּוּתָא.

ב. בְּפִסּוֹק רֵאשׁוֹן שֶׁל קְרִיאַת שְׁמַע וּבִרְכָה
רֵאשׁוֹנָה שֶׁל שְׁמוֹנֶה עֶשְׂרֵה יְהִרְהֵר בְּנִזְכָּר
לְעִיל, וְעוֹד יִכוּן אִם יַעֲנֵה אוֹתוֹ כָּל אוֹמוֹת
הָעוֹלָם בְּכָל עֲנִיּוּם קָשִׁים וּפְשִׁטוֹ עוֹרוֹ
מִבְּשָׂרוֹ לְהַכְחִישׁ חֵם וְשָׁלוֹם בִּיחודוֹ,
יִסְבּוֹל כָּל הַיִּסְרוּרִים וְלֹא יוֹדֵה לָהֶם חֵם
וְשָׁלוֹם, וְיִצְיִיר בְּדַעַתוֹ וּמַחְשַׁבְתּוֹ כְּאִילוֹ
עוֹשִׂין לוֹ כְּנִזְכָּר לְעִיל, וּבִזֶּה יֵצֵא יְדֵי חַיּוֹב
קְרִיאַת שְׁמַע וְתַפְלָה כְּדִין.

ג. גַּם בְּשַׁעַת אֲכִילָה וְהַיְחוד הַקְדוּשׁ יִכוּן
בְּנִזְכָּר לְעִיל, וּבְשִׂיתְחִיל לְהַרְגִישׁ תַעֲנוּג
גִּשְׁמִי יִצְיִיר בְּמַחְשַׁבְתּוֹ כְּנִזְכָּר לְעִיל,

סוד החלוק הלבן של הצדיק

קדושת לוי - פרשת תצוה

משה עליו השלום לא היה כהן ומהיכן זכה בכאן למדת כהן גדול לשמש בימי המלואים. וזה הרמז בחלוק, על ידי שהיה דבוק בהאי"ן וכאשר בארנו כשהצדיק מדבק עצמו באי"ן ושם אינו נראה כלל חס ושלום שום חלוקת המדות אז יעבוד הבורא יתברך בבחינות כל הצדיקים.

וזהו הרמז בחלוק לבן שאין לו אימרא, שמורה על האי"ן. וזהו הרמז שאין בו אימרא, כי יש צדיק אשר הוא מדבק עצמו בהאי"ן ואחר כך חוזר לעצמותו אבל משה רבינו עליו השלום היה תמיד דבוק בה'. וזהו רמז (בבא בתרא כה ע"ב) הרוצה להחכים ידרים, לקבל תוספות בהירות ידרים, יסתכל בהאי"ן ומשם

יקבל תוספות ובהירות.

וזהו הרמז בגמרא (תענית יא ע"ב) במה שימש משה בימי המלואים בחלוק לבן שאין בו אימרא, כי יש לכל צדיק וצדיק בחינה מיוחדת שעובד בה את הבורא וכל בחינה יש לה גוון מיוחדת. אברהם, בגוון הנוטה ללבן. יצחק, בגוון אדום. יעקב, בגוון ירוק. וכן משה גוון מיוחדת וכן אהרן וכן לכל צדיק וצדיק מדה מיוחדת וגוון מיוחד.

והנה כאשר הצדיקים מסתכלים על האי"ן ואז הם בטלים במציאות כל אחד יכול לעבוד את הבורא יתברך בכל המדריגות שבכל הצדיקים.

והאי"ן על שאין בו שום גוון וציור נקרא לבן כאשר כתבו כל המחקרים שגוון לבן אינו גוון כלל, כי לבן מקבל כל הגוון. וזהו הרמז במה שימש משה, כי

תדונשת הפראשה

כל עניין ההואה – הוא תיקון האזוניים

בִּאֲזֵנֵי בְּנֵי וְבָנֵי בְּנֵי (שְׁמוֹת י, ב). [ולכאורה קשה] מה זה "בִּאֲזֵנֵי"? אֲתָה מְסַפֵּר, לְאִיפֵה אֲתָה מְסַפֵּר? לְעֵינַיִם? אֲתָה מְסַפֵּר לְאָף? אֲתָה מְסַפֵּר לְאֲזֵנַיִם... כְּשֶׁאַדָּם מְסַפֵּר הוּא רוֹצֵה שְׂקִיבֵיבּוּ, אִז מַה זֶה "וּלְמַעַן תִּסְפֹּר בִּאֲזֵנֵי בְּנֵי וְבָנֵי בְּנֵי"? "כְּתֹב זֹאת זְכוּרֹן בְּסֵפֶר וְשִׁים בִּאֲזֵנֵי יְהוֹשֻׁעַ", מַה זֶה "בִּאֲזֵנֵי יְהוֹשֻׁעַ", אֵלֵא מַה, בְּעֵינַיִם שֶׁל יְהוֹשֻׁעַ? בְּשִׁנַּיִם שֶׁל יְהוֹשֻׁעַ? לְתֵת לוֹ בְּשִׁנַּיִם? מַה זֶה "בִּאֲזֵנַיִם"? מַה זֶה "וּלְמַעַן תִּסְפֹּר בִּאֲזֵנֵי בְּנֵי וְבָנֵי בְּנֵי", וְשִׁים בִּאֲזֵנֵי יְהוֹשֻׁעַ". לְמַה? אֵלֵא, כָּל הַעֲגֹן זֶה תִּקּוֹן הָאֲזֵנַיִים – שְׂאָדָם יִשְׁמַע מַה שְׂמֻדְבְּרִים אֵלָיו, מַה שֶׁה' מְדַבֵּר אֵלָיו. "וַיִּקְרָא אֶל מֹשֶׁה" – אִז ה' קוֹרֵא לְכָל אֶחָד. (שַׁעוֹר מִתְּשַׁפ"ג).

"[וְנָתַן עַל תְּנוּךְ אֶזְרָא הַמְּשַׁהֵר הַיְמִנִית וְ]עַל בְּהֵן יְדוֹ הַיְמִנִית וְעַל בְּהֵן רִגְלוֹ הַיְמִנִית", כִּי עֲכָשִׁיו לְמַדְנֵוּ עַל רַחַל, לְמַדְנֵוּ בְּפִרְשֵׁת תְּצִוָּה לְמַדְנֵוּ עַל רַחַל. אִיךָ לְמַדְנֵוּ? שְׂצָרִיכִים לְהוֹזֹת עַל תְּנוּךְ אֶזְרָא יְמִנִית וְעַל בְּהֵן יְדוֹ יְמִנִית וְעַל רִגְלֵי יְמִין, לְמַה עַל תְּנוּךְ אֶזְרָא יְמִנִית? לְמַה בְּהֵן יְמִנִית? לְמַה מְזִים עַל הַמְצָרֵעַ? עַל אֲהָרֹן וְעַל בְּנָיו? כִּי זֶה הַסִּימָנִים שְׂיַעֲקֹב מְסַר לְרַחַל, וְרַחַל מְסַרָּה אֶת זֶה לְלֵאָה!

כִּי אָדָם צָרִיךְ לְפֶשֶׁט אֶת הַגּוּף שֶׁלוֹ, כְּמוֹ אֲהָרֹן – פֶּשֶׁט אֶת כָּל הַגּוּף, אֲלֵעֲזֹר וְאִיתְמַר צָרִיכִים לְהוֹזֹת עַל הָאֶזְרָא, כָּל הַעֲגֹן זֶה "וּלְמַעַן תִּסְפֹּר

קדושת הצדיקים

הצדיקים גדלים מדור לדור

ואני מבקש שהרועים שלי יוכלו להלחם עם אריות, אם דוד המלך יכול גם אתה יכול הוא אומר, ה' שמע את התפלה שלי, אני מבקש שהרועים שלי... ינצחו אריות כל זה אומרת הגמרא, וככה נפסק להלכה, שהרועים שלי ינצחו את כל האריות, ינצחו את האריות. הוא - הרועה אומר: אם אתה כזה בעל תפילה, ככה כזה בעל כח בתפלה, אתה אומר משהו וה' מקבל מיד את התפלות שלך, התפלת שהעצים יביאו את הדבים, מה אני צריך להלחם עם הדבים? שהעצים והכבשים יביאו את הדבים כמו שהיה אצל רבי חנינא בן דוסא. אז הבעל הבית אומר: זה אני לא מסוגל, זה פה החדוש הכי גדול - להיות כמו רבי חנינא בן דוסא אני לא יכול, אני יכול להיות כמו דוד המלך שהרועה ינצח את האריה, אבל שהכבשה והעז ינצחו את הדב זה אני כבר לא מסוגל, אז זה שבכל דור הצדיקים הם פי שנים - הם עם כוחות יותר גדולים, הם יכולים לעשות יותר ניסים ויותר נפלאות.

בכל דור הצדיקים הם פי שנים, כי הצדיקים מתעברים, צדיקים שהיו - מתעברים בצדיקים הנוכחיים, הם רוצים עוד הלאה לקיים את המצוות, אז הם מבקשים מה' הם רוצים להתעבר בצדיקים, יוצא שכמה שצדיק הוא יותר מאחר יש לו יותר כוחות, הוא יכול לעשות יותר פעולות, יותר מהצדיקים הראשונים. אז שם התחיל להיות ופותח בין הרועה והבעל הבית, הבעל הבית צועק על הרועה: למה עזבת את השמירה? למה הלכת באמצע? איך אתה לא משגיח על הצאן? בא אריה טרף חמשה כבשים, בא זאב וטרף שני כבשים, ככה עוזבים את השמירה באמצע? אתה שומר שכר, משלמים לך. הוא - הרועה אומר: אני יכול להלחם עם אריות? אני יכול להלחם עם דבים ועם זאבים? מה אתה דורש ממני? עונה לו בעל הבית: מה הפרושי? אני ברסלב - הולך לשדה שם בבני ברק בפרדסים איפה שמעייני הישועה היום שם היה הכל פרדסים, והכל היה פרדסים פעם,

תשאל, הנגלה הראשונה עוד לא יצאה, וכבר נגמר הכל. תן לי לטפל בזה, אומר לו החבר. הוא נכנס מתנשף לבית וצעק: "רבותי, הבה"ץ הודיעו שהעידוב נקרע". תוך כמה דקות כל הצלחות התמלאו בחזרה...

10: ירושלמי אחד עושה 'שולם זוכר'. פתאום הוא קולט, שבנגלה הראשונה של האורחים, נגמר כל הכיבוד. הוא יוצא מבוהל לשכנים לראות אם אפשר לארגן משהו. הוא פוגש את חבריו הטוב עולה במדרגות. מה קרה? שאל החבר. אל

מילתא דבר יהותא

המומים. הצרפתי שואל: "אתה רוצה להגיד שכל הזמן הזה, יכולת להשתחרר מהכבלים, ולחסל אותם? והיהודי אומר: "כן, בוודאי". הבריטי עדיין מבולבל: "אם יכולת להשתחרר ולחסל אותם, למה לא עשית את זה לפני כן?" והיהודי מסביר: "כי אם הייתי משתחרר, לפני שהם הרביצו לי – הייתם אומרים שאני התחלתי..."

6: אדם הלך לרופא שיניים, עם שן שבורה. כשהרופא שאל לפרש השן השבורה? ענה האיש: אשתי הכינה לי טוסט, והוא היה ממש יבש, וקשה. ענה לו הרופא: היית צריך להגיד לה את זה. ענה האיש: זה בדיוק מה שעשית – בגלל זה אני פה!...

7: שואלים זקן תימני בן מאה ועשר: איך זכית להגיע לגיל מופלג כזה? ענה להם: בזכות אשתי – היא נפטרה לפני שישים שנה...

8: הקטע הזה, שאתה יורד במדרגות בחושך. וממשיך לרדת כמו טיפש – גם כשנגמרו המדרגות...

9: מעשה בעוזרת גויה ששמה במיטת התינוק, את הגמרא של בעל הבית. שאלוה לפרש הדבר? ענתה: שרצתה להרדים את התינוק שבכה. כי ראתה, שתמיד כשבעל הבית יושב ליד ספר זה, הוא נרדם. אז הנחתי את זה ליד התינוק...

1: גדל פה דור שחושב – שלבחירות, הולכים כל חצי שנה. ולבית הספר, הולכים שנה כן שנה לא...

2: ברגעי אסון אנחנו שולחים לעולם, ציוד הומניטרי, ורופאים. והנה הם, שולחים אלינו מנהיגים. – כל מדינה מקבלת מה שחסר לה...

3: כל מה שלוויני מפות צילמו עד עכשיו בעזה – הכל לפח!

4: אנחנו נקים מדינה פלשתינית – אחרי שאתם תקימו מדינה לאל קעידה בארצות הברית...

5: שלושה תיירים, צרפתי, בריטי, ויהודי, נתפסים בזמן טיול בחו"ל, על ידי מחבלי חמאס. רגע לפני שהם מוצאים להורג, מעניקים להם המחבלים הזדמנות לקבל משאלה אחרונה. הבריטי, מבקש פיש אנד, צ'יפס, וכוס בירה קרה. הצרפתי, מבקש ביף בורגיניון, וכוס שאבלי משובח. והיהודי? 'תנו לי בבקשה אגרוף בפרצוף! מגיעה השעה, וכל אחד מהם מקבל את מה שהוא ביקש. הבריטי, בולס את הדג והצ'יפס, ושוטף את הכל עם בירה צוננת. הצרפתי, מתענג על תבשיל הבשר, ולוגם מהיין הנפלא באיטיות. וכמובן, אחד המחבלים ניגש אל היהודי, וחובט בפרצופו בעוצמה. באורח פלא, היהודי קורע את החבלים שקשרו את ידיו, מתנפל על המחבלים, ומחסל אותם. הצרפתי והבריטי, מביטים בו

קדושת הצדיקים

החולקים חולקים על הצדיק – משום שהם שקועים בתאות ניאוף

יודע שזה אסור, והילדים יוצאים קדושים וטהורים. בכל דור, הנאוף זה הסבה של החולקים, שהם בתוך נאוף חזק. אבל הצדיק הזה יכול להתזרזר את כל העולם בתשובה. מעשה זמרי רחמנא ללכלן כמה שיותר חולק על הצדיק, יותר נפל בתאות נאוף, לא יכול להשתחרר מזה, כי רק הצדיק יכול להוציא מהשטות הזו. עכשיו יש פה פרוש חדש, שאני לא רוצה להציל אותם, הצדיק יכול להציל כל אחד. אומר רבי נתן, אני לא רוצה להציל את האנשים האלו, שחלקו ויבלעו באדמה. ר' נתן אומר הרב'ה אומר אני יכול לעשות אתם שלום, אני לא רוצה. הרב'ה היה אגואיסט, תבלע באדמה, תרד חיים שאלה (אחד המשותתפים): למה הצדיק לא מרחם גם על אלו האנשים? (מודרנו הרב שליט"א): יש כאלה מדרגות שאי אפשר להשיג, רק על ידי מחלוקת. (ארזי הלבנון קצ"ד)

שני הפרים שהביאו לפני אליהו ונביאי הבעל (ראה מלכים א יח) היו דתן ואבירם, והם לא רצו לזוז עד שאליהו אמר גם לך יהיה הקדושה, כי ראו שלא ירד אש עד שהוא עלה. כל הכלבים שרדפו אחרי רבי נתן, אומר להם אני יודע מי אתם, שרבינו היה כאן "איך וייס", אני אומר "איך וייס גישט", הם ברחו. כל הכלבים שרודפים אחרי הבן אדם הם החולקים מגלגל קדם. זה מעשה זמרי תאות נאוף, התאות נאוף זה מה שעושה את החולקים שהם לא יודעים שהדבר הזה אסור. אם אדם יודע שזה אסור זה כבר בלי ידיים ובלי רגלים. זה עבירה, שאתם עושים עבירה, אם אדם יודע שזה עבירה אין בזה שום טעם כבר, אם אדם יודע שכל הענין של היחוד הזה הוא אסור אז אין שום הנאה מזה כי

היציג ילדים

מ' ע"ב), זה הלכה, שמי שאוכל בשוק הוא בגדוי והתפלה לא מתקבלת, אדם צריך בכלל לאכול שהוא מתחבא כשהוא אוכל, מרב בושה, מילא אשתו עוד רואה, אבל לאכול במסעדה? זה התפלות לא מתקבלות, והילדים יוצאים מקלקלים, אם אדם יאכל פעם עם אשתו במסעדה – הילדים כבר יצאו מקלקלים, הם לא ירצו ללמוד תורה, יראו אייפונים כל היום, והכל כי פעם אחת הוא הלך עם אשתו למסעדה, אז כל הילדים גודלים – יוצאים כבר מקלקלים עד סוף הדורות. (בקולות וברקים).

הורים שאוכלים במסעדה – גורמים לילדיהם להתקלקל

"אוקירו לנשייכו כי היכי דתתעתרו" (בבא מציעא נט ע"א) רק תכבד את אשתך, תשמע בקול אשתך, מה שהיא אומרת לך בא תאכל פיצה – תאכל פיצה, תאכל פלאפל, מה כבר אשה יכולה להגיד כבר? מה היא מבקשת? שני פיצות – אז שני פיצות, מה קרה? ללכת למסעדות זה כבר אי אפשר, צריך לדעת שובו בגים לא הולכים במסעדות, מביאים את הפיצה הביתה ואוכלים את זה בבית, מה ההבדל אם לוקחים את זה הביתה? המסעדה זה בשוק, אסור לאכול בשוק (קידושין

קדושת הבית

נשים צריכות לשמור על מחשבות טהורות

אבל לא כאלה פרימיטיביים כמו שלנו עם
בגזין ומפח ממה עושים מטוסים מאלומיניום
מפח ממה עושים? הם היו עפות ישר
לירושלים הם מגיעות ועשות את כל השבת
בירושלים לא מותרות לא מותרות נשים פעם
היו קדושות לא היה להם מחשבות לא היה
להם הרהורים היו עפות באויר. כי מי שאין
לה מחשבות היא עפה באויר הנשמה מעפה
אותם. (ארזי הלבנון ק"צ).

אשה צריכה ללכת לשמוע שיעורים הלכות,
יש שיעורים לנשים, עושים שיעור לנשים,
אשה צריכה לדעת את כל ההלכות איך להיות
נביאה היא צריכה לעוף באויר כמו בצפורי
עפו באויר כתוב בירושלמי (מעשר שני ה,
ב) שהנשים היו עפות באויר ועשות שבת
בירושלים לא מותרות על ירושלים מצפורי
מלוד באות באויר טסות גם אז היה מטוסים

קדושת התורה

קבלת התפילה – תלויה אך ורק בלימוד הגמרא

העצות של רבינו שזה תורה א' – שרק על ידי התורה נתעלה החן והחשיבות של ישראל. "אילת אהבים ויעלת חן", ששמעלה חן על לומדיה. ועשו בזה את הבכורה – הוא בזה את השכל. כי השכל זה רק למוד הגמרא. כל העולם יודע שהיהודים עולים על כל אמות העולם בזכות למוד הגמרא. שום דבר לא מייחד שום אמה, לא את חכמה במתמטיקה שלה, או בכימיה שלה או בפזיקה שלה, רק עם ישראל הם החכמים בעולם, "חכמתכם ובינתכם לעיני כל העמים" – זה רק למוד הגמרא. (ארוזי הלבנון ר"ז)

"איש יהודי היה בשושן הבירה" – "ושמו מרדכי [בן יאיר] בן שמעי בן קיש איש מינאי", שהקיש על דלתי רחמים. רבינו אומר, אי אפשר להקיש על דלתי רחמים – רק על ידי למוד התורה. אדם שלא לומד גמרא – גם תפלתו תועבה!!! (תורה ט', משלי) אם אדם לא לומד תורה – תפלתו תועבה!!! אדם לא מבין למה התפלה לא מתקבלת, אני התפללתי בכונה, עמדתי שמונה עשרה שעה, אבל אתה לא למדת גמרא!! לא למדת תורה – כל

קדושת המידות

מוציא את הג'וקים מהראש.

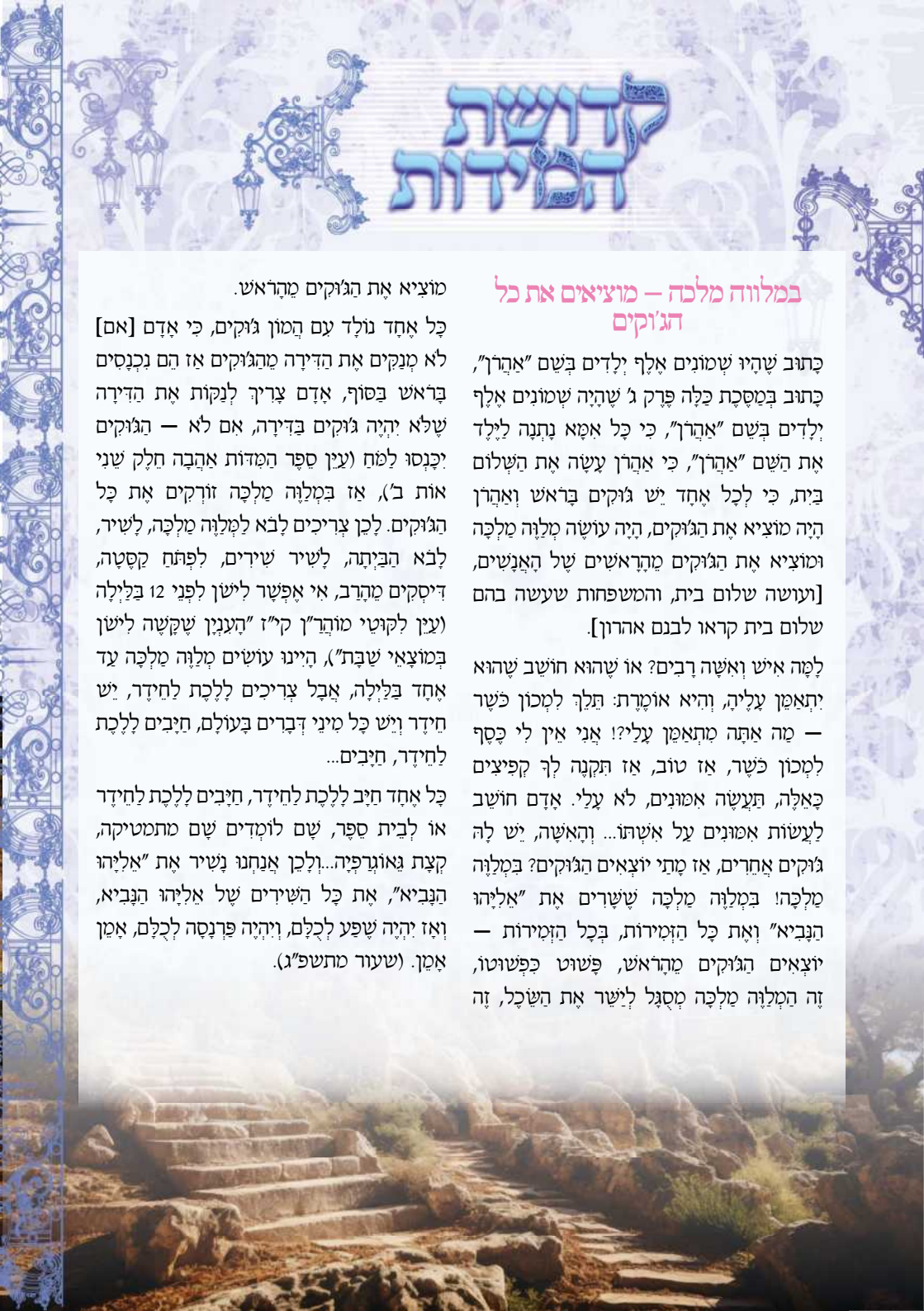
כל אחד נולד עם המון ג'וקים, כי אדם [אם] לא מנקים את הדירה מהג'וקים אז הם נגנסים בראש בסוף, אדם צריך לנקות את הדירה שלא יהיה ג'וקים בדירה, אם לא – הג'וקים יכנסו לפח (עין ספר המדות אהבה חלק שני אות ב'), אז במלוא מלכה זורקים את כל הג'וקים. לכן צריכים לבא למלוא מלכה, לשיר, לבא הביתה, לשיר שירים, לפתח קסטה, דיסקים מהרב, אי אפשר לישן לפני 12 בלילה (עין לקוטי מוהר"ן ק"ז "העגן שקשה לישן במוציא שבת"), היינו עושים מלוא מלכה עד אחד בלילה, אבל צריכים ללכת לחידר, יש חידר ויש כל מיני דברים בעולם, חייבים ללכת לחידר, חייבים...

כל אחד חייב ללכת לחידר, חייבים ללכת לחידר או לבית ספר, שם לומדים שם מתמטיקה, קצת גאוגרפיה... ולכן אנהנו נשיר את "אלהו הנביא", את כל השירים של אלהו הנביא, ואז יהיה שפע לכלם, ויהיה פרנסה לכלם, אמן. (שעור מתשפ"ג).

במלווה מלכה – מוציאים את כל הג'וקים

כתוב שהיו שמונים אלף ילדים בשם "אהרן", כתוב במסכת פלה פרק ג' שהיה שמונים אלף ילדים בשם "אהרן", כי כל אמן נתנה לילד את השם "אהרן", כי אהרן עשה את השלום בית, כי לכל אחד יש ג'וקים בראש ואהרן היה מוציא את הג'וקים, היה עושה מלוא מלכה ומוציא את הג'וקים מהראשים של האנשים, [ועושה שלום בית, והמשפחות שעשה בהם שלום בית קראו לבנם אהרון].

למה איש ואשה רבים? או שהוא חושב שהוא יתאמן עליה, והיא אומרת: תלך למכון כשר – מה אתה מתאמן עלי?! אני אין לי כסף למכון כשר, אז טוב, אז תקנה לך קפיצים כאלה, תעשה אמונים, לא עלי. אדם חושב לעשות אמונים על אשתו... והאשה, יש לה ג'וקים אחרים, אז מתי יוצאים הג'וקים? במלוא מלכה! במלוא מלכה ששירים את "אלהו הנביא" ואת כל הזמירות, בכל הזמירות – יוצאים הג'וקים מהראש, פשוט כפשוטו, זה המלוא מלכה מסגל לישר את השכל, זה

חיזוק היומי

כל שמלה שלא מאריכים,
עוד מאה הרוגים!
כל יום עוד מאה הרוגים.
כבר הגענו לחמש מאות שישים
ואחד הרוגים חיילים.
אלף חמש מאות אורחים,
ילדים ילדות,
בחורים בחורות,
כולם צדיקים קדושים,
כולם בגן עדן!
אנחנו רוצים שיחיו כאן בעולם.
אם הם עולים לגן עדן,
זה לא התיקון!
התיקון:
הוא לחיות כאן בעולם,
לעמוד בנסיונות!
כל יום זה נסיון חדש,
לשבור שאומי,
לשבור את התאוות,
לשמור את העינים,
לא לדבר לשון הרע,
לא לדבר ניבולי פה!

אם האמא לא מתפללת,
והאבא לא מתפלל,
האבא לא רוצה להתפלל,
והוא רוצה שהילד יתפלל-
זה לא הולך ככה!
אם האבא לא לומד-
גם הילדים לא לומדים!
אם המוח של האבא,
לא מוח של לימוד-
אז הוא לא יכול להוריד מוחות,
נשמות-
זה חבל!
צריכים לשבת ללמוד,
אם לא,
הילדים-
לא יעזור שום דבר!
הלוואי שיגיעו לחתונה נורמלי,
כבר האשה תטפל בו,
אבל אם האבא לא לומד,
הילד-
לא יעזור שום דבר!
כלום!
"חבור ריק, אין בו מים"-
זה נחשים ועקרבים!

חיזוק היומי

אליהו הנביא מתגלה בכל ברית.

כי הוא אמר;

"קנא קנאתי לה' אלהי צבאות כי

עזבו בריתך",

הוא אמר לה';

"את נביאך הרגו",

"ואותר אני לבדי".

ה' אומר לו;

בזכות זה אתה תלך לכל

הבריתות.

זה זכות;

לא כמו שאנחנו לומדים פשט.

כתוב בסולם פרשת לך לך:

שזה זכות.

ה' אומר;

"מה לך פה אליהו" –

אתה רוצה את הפה של משה?

אתה רוצה להיות כמו משה?

אתה רוצה להיות תינוק כמו

משה?

או תלך לבריתות;

כי העבודה של האדם:

זה להיות "איין",

לחיות "תינוק"!

הנר של דבורה לא כבה לעולם.

היא עשתה נרות.

היא רק עושה נרות –

והנרות לא כבו לעולם.

כתוב שברק היה בעלה.

ברק היה עם הארץ.

היא אמרה לו;

לך תלמד תורה.

האשה רוצה שבעלה ילמד

תורה.

זה מה שהיא רוצה!

היא לא רוצה שיחיה גבאי,

ולא סדרן,

היא רוצה שהוא רק ילמד

תורה!

האשה היא רק משרתת –

או היא רוצה לשרת אחד

שלומד תורה.

אם אדם לא לומד תורה –

היא לא צריכה את הכסף שלו.

היא יכולה לבד להביא כסף.

תלך ללמוד תורה –

אני רוצה לשמוע תורה!

סיפור אמיתי!!!
חייל דתי מסיירת מטכ"ל שחזר עכשיו מעזה מספר שבאחד הפשיטות שהם עשו לאחרונה בסג"יעה הם התמקמו באחד הבתים וערכו תפילת מנחה ותוך כדי התפילה הפתיע אותם בפתח הבית קשיש ערבי בן 70 שסיפר להם שהוא היה מסתערב ולפני 20 שנה הוא עבר תאונה והוא שכח בכלל מאיפה הוא בא ורק עכשיו שהוא שומע את תפילת המנחה הוא פתאום עף 20 שנה אחורה והזיכרון חזר אליו
החזן שהיה ממוצא ספרדי התעצבן שמדברים באמצע התפילה תפס את הנשק שלו וירה בקשיש למוות
מה שהתגלה אחר כך היה פשוט נס.... התברר שהקשיש היה ממומלךד כולו בחומר נפץ והוא רצה להתקרב לחיילים ולהפעיל את המטען אם החזן לא היה יורה בו הפיצוץ היה מוחק את כל הבניין
תראו כמה חשוב לירות במי שמדבר באמצע התפילה

מסתבר שבן גוריון חזר בגלגול של יונה....

חשש כבד בנוער הגבעות בעקבות הצו של הנשיא ביידן:

יפוצו מעינותך חוצה

בשורה משמחת

ב"ה ניתן לקבל את הגליון "שביבי אור" עם
השיעורים היומיים תפילות ותמונות ממורינו
הרב אליעזר ברלנד

מדי שבוע בערים:

10. דימונה	1. ירושלים
11. אשקלון	2. בת ים
12. טבריה	3. נתיבות
13. אור יהודה	4. רעננה
14. חריש	5. באר שבע
15. בני ברק	6. פתח תקוה
16. אופקים	7. אשדוד
17. חדרה	8. ביתר
18. חולון	9. בית שמש

חדש

לפרטים נוספים או לקבלת הגליונות בערים נוספות:

058-3289-318

050-4120-653

בפרסום
ראשון!
!

שביבי אור

מכתב נורא במעלת ובנחיצות "קרן שביבי אור"

לשביבי אור

חזקו ואמצו כל המיחלים לה'.

היום 'שביבי אור' הוא הקרן אור היחידה שיש בדור הזה להאיר את השכינה הקדושה, ולהאיר את נשמות ישראל בדור הזה, הדור החשוק ביותר מאז בריאת העולם.

והחוברת של 'שביבי אור' היא החוברת שמפיצה אור יקרות על כל נשמות ישראל, שרק 'שביבי אור' יכל להביא היום את האור לתוך עומק הנשמה לעולם ועד.

אליעזר ברלנד

קרן שביבי אור פועלת ללא מטרת רווח כלל

מפעילות הקרן: חוברת שבועית | עלון לילדים | כולל לכתבת ועריכת שיעורים | הוצאת ספרים | הוצאת חוברות לפי נושאים | הוצאת דיסקים | מאגר להנצחת כל החומר המתועד על הרב שליט"א | הפצת דברי הרב שליט"א בכל רחבי הארץ והעולם במחיר הקרן

להשתתפות, צרו קשר עוד היום: 058-3289-318

צדקה תציל ממות

לאנשי שלומינו היקרים:

כולנו זוכרים איך שבמשך כל השנים לא פגע כמעט המוות בקהילה הקדושה, ואילו בשנתיים האחרונות נפטרו למעלה מ-13 מהקהילה ז"ל.

התורה הקדושה כותבת: "וּצְדָקָה תִּצְלֵל מְמוֹת", וכפי שראינו ושמענו מאות ואלפי מקרים שבכל עת צרה וצוקה היו מביאים פדיון נפש למורינו הרב והיו נפדים וניצולים מהצרה ויוצאים ממוות לחיים, ועל כן בשנים האחרונות מאז שנאסר עלינו ליתן למורינו הרב פדיונות בעו"ה להציל נפשותינו לא נמתקו הגזרות הנוראות ונפטרו גדולים וצדיקים ועוללים שלא חטאו מהקהילה הק' [וכן אמר מורינו הרב].

מורינו הרב אמר מספר פעמים שצדקה להוצאות ספריו והפצתם נחשבת ממש כפדיון לתוך ידיו הקדושות.

על כן נתחזק להשתתף בהוצאת ספריו הקדושים והפצתם להגדיל ולפאר שם רבינו הקדוש בעולם ובזכות זה ננצל מכל רע.

בשנים האחרונות פתחנו ב**שביבי אור** כולל לכתיבת כל שיעורי מורינו הרב והדפסתם במחיר הקרן, למען לא יאבד שום דיבור קדוש, והכל בצורה מפוארת עם ביאורים ומראי מקומות ועוד הרבה מעלות חדשות, חלקים גדולים מהספרים הוגהו על ידי מורינו הרב בעצמו, בכולל עמלים על התמלול הכתיבה ההגהה העריכה הביאור והניקוד עשרות אברכים תלמידי חכמים, עד כה יצאו לאור 8 ספרים **שנמכרו במחיר הקרן**.

וכעת אנו עומדים לפני הדפסת 7 ספרים, חדשים של מורינו הרב, 3 של תשפ"ג ו-3 של שנת תשפ"ב הכוללים שיעורים תפילות מאמרים ומכתבים, ותשע"ו חלק שלישי. ועוד היד נטויה, וכעת בשלבי עריכה שונים ובכתיבה עוד מספר ספרים, כמובן שההיקף האדיר של הפעילות עולה עשרות אלפי שקלים בחודש, ואנו נמצאים בחובות גדולים.

יחד נוציא הספרים הקדושים לאור וננצל מכל פגע רע.

מורינו הרב הבטיח שמי שיתמוך ב'קרן שביבי אור' יזכה:

לראות את משיח בן דוד פנים אל פנים

להשתתפות בהדפסת והפצת הספרים הקדושים:

058-3289-318